

UOHSX00KO17G

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0163/2024/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-48966/2024/163

Brno 18. 12. 2024

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 16. 10. 2024 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne navrhovatelem –

- **PROLEMAX s.r.o.**, IČO 26342057, se sídlem Skladová 2438/6, 326 00 Plzeň, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-37484/2024/500 ze dne 3. 10. 2024 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0361/2024/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –
- **statutární město Plzeň**, IČO 00075370, se sídlem náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň, učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Výměna povrchu UMT vč. příslušenství, sportovní areál Luční ulice**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 13. 3. 2024, která byla uveřejněna na profilu zadavatele téhož dne pod systémovým číslem P24V00267147,

jsem na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0361/2024/VZ, č. j. ÚOHS-37484/2024/500 ze dne 3. 10. 2024

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jakožto orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených zákonem, obdržel dne 3. 5. 2024 návrh² navrhovatele – PROLEMAX s.r.o., IČO 26342057, se sídlem Skladová 2438/6, 326 00 Plzeň, (dále jen „**navrhovatel**“).
2. Dnem obdržení předmětného návrhu bylo v souladu s § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – statutární město Plzeň, IČO 00075370, se sídlem náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň, (dále jen „**zadavatel**“) – učiněných při zadávání veřejné zakázky „Výměna povrchu UMT vč. příslušenství, sportovní areál Luční ulice“ ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 13. 3. 2024, která byla uveřejněna na profilu zadavatele téhož dne pod systémovým číslem P24V002671474 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
3. Navrhovatel návrh směřoval proti zadávacím podmínkám, když namítal rozpor s § 6 zákona, neboť zadávací podmínky jsou dle něj nepřiměřené, diskriminační, netransparentní, bezdůvodně zaručují konkurenční výhodu některým dodavatelům a konkrétnímu výrobku, a vytváří tak překážky hospodářské soutěže.
4. Konkrétně navrhovatel brojil v návrhu proti požadavkům zadavatele uvedeným v čl. 7 zadávací dokumentace s názvem „Kvalifikační předpoklady“³, z něhož rozporoval zejména celkový počet referencí, nutnost předložení osvědčení objednatele o řádném poskytnutí a dokončení prací, požadavek v rámci dané reference na minimální rozměr hřiště 4000 m², požadavek na dvě reference, jejímž předmětem má být realizace LED umělého osvětlení ve venkovním prostředí s minimální intenzitou 300 lx⁴ a dále také požadavky na odborné zkušenosti osoby

¹ Pozn. Pro posouzení zákonnosti postupu zadavatele je rozhodné znění zákona k okamžiku zahájení zadávacího řízení. Postup Úřadu ve správním řízení se řídí právními předpisy účinnými ke dni zahájení správního řízení.

² Ve správním spise pod položkou č. 1

³ Ve správním spise se zadávací dokumentace nachází v příloze položky č. 13.

⁴ Zkratka jednotky intenzity osvětlení Lux.

hlavního stavbyvedoucího. S ohledem na osobu stavbyvedoucího dále navrhovatel rozporoval čl. 10 „STAVEBNÍ DENÍK“ odst. 10.3. návrhu smlouvy o dílo⁵ (dále jen „**smlouva o dílo**“) spočívající v oprávnění zadavatele odmítnout nového stavbyvedoucího.

5. Dále navrhovatel namítal nezákonnost zadávacích podmínek v části hodnocení nabídek a hodnotících kritérií na základě čl. 11 zadávací dokumentace a také nezákonnost zadávacích podmínek obsažených v technické specifikaci, konkrétně v čl. 4 „KONSTRUKČNÍ A STAVEBNĚ TECHNICKÉ ŘEŠENÍ“ technické zprávy, jež je součástí projektové dokumentace pro provádění stavby, jakožto přílohy č. 1 zadávací dokumentace (dále jen „**technická zpráva**“) ⁶.
6. Závěrem návrhu navrhovatel brojil proti zadávacím podmínkám stanoveným v čl. 20 zadávací dokumentace „Podmínky pro uzavření smlouvy“, konkrétně proti požadavku na předložení platného oprávnění účastníka k pokládce nabízeného umělého trávníku.
7. Podáním návrhu se navrhovatel domáhal, aby Úřad zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku.

II. Napadené rozhodnutí

8. Dne 3. 10. 2024 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0361/2024/VZ, č. j. ÚOHS-37484/2024/500 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jehož výrokem návrh navrhovatele podle § 265 písm. a) zákona zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad nejprve vyjádřil k zadavatelem rozporované aktivní legitimaci navrhovatele k podání námitek a návrhu. Úřad zde konstatoval, že navrhovatel byl v posuzované věci aktivně legitimován k podání návrhu, neboť současně platí, že má postavení dodavatele ve smyslu § 241, který by byl způsobilý realizovat předmět plnění veřejné zakázky (a to i např. formou sdružení), a postupem zadavatele mu alespoň potenciálně mohla vzniknout újma na jeho právech, když mu mělo být znemožněno podat nabídku do zadávacího řízení, a tedy usilovat o realizaci předmětné veřejné zakázky.
10. Úřad dále přistoupil k věcnému posouzení navrhovatelem napadeného postupu zadavatele v šetřeném zadávacím řízení. Nejprve se Úřad zabýval otázkou, zda rozhodnutí zadavatele o námitkách dostojí požadavkům stanoveným v zákoně, k čemuž konstatoval, že zadavatel se ve svém rozhodnutí o námitkách dostatečně vypořádal se všemi relevantními argumenty navrhovatele způsobem splňujícím požadavky náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 245 odst. 1 zákona.
11. Dále se v odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad zabýval jednotlivými námitkovými okruhy návrhu a žádnou z námitek neshledal důvodnou. Odůvodnění jednotlivých částí napadeného rozhodnutí je stručně rekapitulováno níže při vypořádání příslušných námitek rozkladu.

III. Námitky rozkladu

12. Dne 16. 10. 2024 obdržel Úřad rozklad⁷ navrhovatele z téhož dne proti napadenému rozhodnutí (dále jen „**rozklad**“). Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo

⁵ Návrh smlouvy o dílo se nachází ve spise pod položkou č. 58.

⁶ Technická zpráva se nachází ve správním spise pod položkou č. 57.

⁷ Rozklad se nachází ve správním spise pod položkou č. 84

navrhovateli doručeno dne 3. 10. 2024. Konec 15denní odvolací lhůty dle § 83 správního řádu připadl na pátek 18. 10. 2024. Navrhovatel tedy podal rozklad v zákonné lhůtě.

13. Navrhovatel v rozkladu nejprve rozporuje závěry Úřadu učiněné v bodech 181 až 189 napadeného rozhodnutí (Úřadem označené jako námitka č. 10). Úřad se v bodě 185 napadeného rozhodnutí opřel o názor, že technickou specifikaci Umělého trávnicku 3. generace (dále jen „**UT3G**“ nebo též „**umělý trávník**“) stanovenou v technické zprávě, naplňují dva výrobky dvou různých výrobců na trhu. K tomu navrhovatel uvádí, že umělý trávník DEFENDER 60/180 výrobce JUTA a.s. nesplňuje požadavek zadavatele na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m², neboť výrobcem v technickém listu je deklarovaná hmotnost 1210 g/m² (viz technický list DEFENDER 60/180)⁸. Závěr Úřadu, postavený na výše uvedené skutečnosti, nemůže dle navrhovatele obstát, neboť existuje jen jeden výrobek, kterému je technická specifikace „ušita na míru“ (Vertex Core 60-11 výrobce FieldTurfs). Úřad se tedy v napadeném rozhodnutí vypořádává pouze s požadavkem na minimální celkovou hmotnost 3300 g/m², aniž by se vypořádal s nesplněním dalších parametrů, což činí napadené rozhodnutí dle navrhovatele nezákonným a nepřezkoumatelným. Dle navrhovatele tedy nelze přisvědčit názoru Úřadu, že existuje ve vztahu k zadavatelem stanovené technické specifikaci konkurence na relevantním trhu.
14. Zároveň v rámci této námítky navrhovatel rozporuje závěr Úřadu o tom, že relevantní je údaj o celkové plošné hmotnosti umělého povrchu, přičemž není relevantní odchylka uvedená v technických listech výrobců. Navrhovatel k tomu dále uvádí, že pokud zadavatel stanovil jako podmínku v technické zprávě minimální celkovou hmotnost umělého povrchu 3300 g/m² z důvodu umístění v záplavové oblasti, pak je nutné zohlednit také výrobcem stanovenou odchylku, neboť teprve s odchylkou se jedná o celkovou minimální hmotnost zaručující splnění podmínek zadavatele. Dle navrhovatele tak s ohledem na stanovení odchylek neexistuje ani jeden umělý trávník, jenž by splňoval kritéria zadavatele. Zadavatel tak dle navrhovatele stanovil zadávací podmínky pouze ve prospěch konkrétního UT3G Vertex Core 60-11, ale opomněl toleranci výrobce, která vylučuje naplnění důvodu, pro který zadavatel stanovil celkovou minimální hmotnost umělého povrchu.
15. Navrhovatelova další námitka v rozkladu směřuje proti závěrům Úřadu uvedeným v bodech 190–192 napadeného rozhodnutí (Úřadem označeno jako námitka č. 11). Navrhovatel namítá nezákonnost čl. 20.1 písm. b) zadávací dokumentace, který jakožto podmínku pro uzavření smlouvy obsahuje platné oprávnění účastníka vydaného výrobcem či autorizovaným prodejcem (dodavatelem) k pokládce nabízeného umělého trávnicku. Navrhovatel k tomu uvádí, že jedním z požadavků pro udělení atestace Fotbalové asociace České republiky (dále jen „**FAČR**“) je mimo jiné doložení, že pracovníci subjektu, jenž má realizovat výstavbu hřiště, byli zaškoleni k pokládce UT3G přímo výrobcem trávnicku. Úřad tak dle navrhovatele nesprávně zaměnil zaškolení pracovníků s platným oprávněním účastníka, když se nejedná o totožné pojmy, neboť účastníka nelze ztotožňovat s pracovníkem provádějícím pokládku.
16. Zároveň navrhovatel považuje za nesprávné tvrzení Úřadu, že autorizovaný prodejce je certifikován a smluvně vázán s určitým výrobcem k proškolení ve vztahu k pokládce umělého

⁸ Ve správním spise se nachází v příloze položky č. 64.

trávníku daného výrobce a lze ho považovat za výrobce. Dle navrhovatele se jedná o ničím nepodložený závěr Úřadu, který nemá oporu ve spise.

17. Dále navrhovatel v rozkladu brojí proti námitce označené Úřadem číslem 3, tedy námitce týkající se zákonnosti stanovení kvalifikačních předpokladů v čl. 7 odst. 7. 3. písmeno a) bod i) zadávací dokumentace. Navrhovatel rozporuje požadavek na seznam čtyř stavebních prací, spočívajících ve výstavbě nebo rekonstrukci pokládky UT3G certifikovaného Mezinárodní federací fotbalových asociací (dále jen „FIFA“) na hřišti s minimálním rozměrem 4000 m² (dále jen „**reference 1**“).
18. Navrhovatel v rámci výše uvedené námítky č. 3 (označené takto Úřadem v napadeném rozhodnutí) uvádí, že pro posouzení této zadávací podmínky jako zákonné nelze odkázat na velikost výměry UT3G, která je předmětem veřejné zakázky (8575 m²), ale je nezbytné se zároveň vypořádat s tím, proč k prokázání zkušeností pro plnění veřejné zakázky postačí plocha 4000 m², ale menší plocha nikoli. Dle navrhovatele nemá na zkušenost dodavatele vliv, kolik rolí je na hotové podloží pokládáno. Dále navrhovatel v souvislosti s touto námitkou rozporuje požadovaný minimální počet referencí 1, když uvádí, že nezákonnost tohoto požadavku nelze zhojit tvrzením, že na trhu je mnoho certifikovaných fotbalových hřišť s pokládkou UT3G. Úřad v napadeném rozhodnutí nedoložil, kolik dodavatelů takovými zkušenostmi disponuje, a navíc ani dle navrhovatele nezohlednil skutečnost, že zadavatel omezil prokázání referencí 1 prostřednictvím poddodavatelů.
19. Závěrem této námítky navrhovatel uvádí, že se Úřad nevypořádal s jím navrženými důkazy, a to konkrétně s vyjádřením společnosti VYSSPA Sports Technology s.r.o. a společností TERTOMA, a neodůvodnil, proč je nepovažuje za relevantní.
20. Další námitka navrhovatele v rozkladu směřuje proti závěrům Úřadu v bodech 154–157 napadeného rozhodnutí (v napadeném rozhodnutí označeným jako námitka č. 4). Navrhovatel namítá nezákonnost stanovených kvalifikačních předpokladů v čl. 7 zadávací dokumentace, konkrétně v odst. 7.3, v němž zadavatel požaduje předložení minimálně dvou stavebních prací, kdy každá z nich zahrnovala realizaci LED umělého osvětlení ve venkovním prostředí s minimální intenzitou 300 lx (dále jen „**reference 2**“). Navrhovatel v rámci této námítky brojí proti odkazu Úřadu na webové stránky v bodě 155 napadeného rozhodnutí, kdy informace z těchto webových stránek nebyly obsaženy v podkladech rozhodnutí.
21. Dále navrhovatel namítá, že Úřad ignoruje doložené prohlášení společnosti Česal elektro s.r.o., ze kterého vyplývá, že požadavek na venkovní prostředí je bezdůvodný a sám pouhým laickým pohledem dovozuje opak. Úřad se nijak v napadeném rozhodnutí nevypořádal s tím, proč důkaz neprovedl a proč jej považoval za irelevantní, což způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
22. Navrhovatel má dále za to, že požadavek uvedený v referenci 2 na minimální intenzitu osvětlení 300 lx je nedůvodný, neboť nebylo nijak prokázáno, že menší intenzita již zkušenosti dodavatelů k plnění veřejné zakázky nedokládá. Zároveň nelze dle navrhovatele dovozovat zákonnost reference 2 jen z toho, že předmětem veřejné zakázky je osvětlení o intenzitě 500 lx. Vyloučením osvětlení o menší intenzitě tedy dle navrhovatele došlo k bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže. Dále je dle navrhovatele nesprávné odůvodnění Úřadu v bodě 156 napadeného rozhodnutí, neboť omezením reference 2 na venkovní prostředí zadavatel bezdůvodně vyloučil osvětlení vnitřních sportovišť.

23. Vzhledem k tomu, že se v rámci šetřené veřejné zakázky nejedná o realizaci LED osvětlení, ale pouhou výměnu stávajících svítidel na stávajících stožárech, má navrhovatel za to, že závěr Úřadu ve vztahu k počtu referencí 2 je nesprávný, neboť k prokázání zkušenosti plnit veřejnou zakázku postačí i jen jedna reference 2.
24. Nutno dodat, že navrhovatel v rozkladu nenamítá pouze nezákonnost počtu jednotlivých referencí 1 a 2, nýbrž také nezákonnost celkového počtu výše uvedených referencí ve vzájemné kombinaci (Úřadem označeno v napadeném rozhodnutí jako námitka č. 1).
25. Dále navrhovatel v rozkladu rozporuje body 158–163 napadeného rozhodnutí (Úřadem označené jako námitka č. 5), týkající se požadavků zadavatele na osobu stavbyvedoucího. Navrhovatel rozporuje neodůvodněnost požadavku na dvě reference na prokázání zkušeností s řízením na pozici stavbyvedoucího spočívajících ve výstavbě nebo rekonstrukci pokládky UT3G certifikovaného FIFA na hřišti s minimálním rozměrem 4000 m² (dále jen „**reference stavbyvedoucího**“) a zároveň nezákonnost omezení stáří těchto referencí na posledních 5 let.
26. Úřad se dle navrhovatele dále nevypořádal s námitkou směřovanou na nezákonnost reference stavbyvedoucího spočívající v minimálním rozměru hřiště 4000 m², když dle navrhovatele nemůže obstát odkaz Úřadu na vypořádání námítky u referenčních staveb 1, neboť u osoby stavbyvedoucího se nejedná o provádění prací, ale o jejich řízení, a Úřad tak měl odůvodnit, proč i v případě řízení stavby je požadavek na minimální rozměr hřiště přiměřený a zákonný.
27. Dalším sporným požadavkem na pozici stavbyvedoucího je minimální délka jeho praxe 5 let v oblasti stavebnictví. Dle navrhovatele zákonnost tohoto požadavku nelze odůvodnit pouhým tvrzením Úřadu, že se jedná o běžný požadavek (viz bod 160 napadeného rozhodnutí). Navrhovatel k tomu dokládá, že totožný zadavatel v zadávacím řízení na složitější veřejnou zakázku požadoval u stavbyvedoucího 3 roky praxe, přičemž u nyní šetřené veřejné zakázky nedůvodně 5 let praxe.
28. Navrhovatel u požadavků na stavbyvedoucího dále namítá absenci konkrétního oboru vzdělání, když odkazuje na rozhodnutí Úřadu sp.zn. ÚOHS-S0294/2020/VZ ze dne 14. 10. 2020, v němž je uvedeno, že zadávací podmínky jsou v rozporu se zákonem, pokud zadavatel požaduje vzdělání bez uvedené další specifikace, a tudíž se uvedený požadavek nevztahuje k požadovaným stavebním pracím a přímo nesouvisí s předmětem veřejné zakázky, čímž zadavatel vytvořil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, a mohl tak omezit okruh potenciálních dodavatelů.
29. Závěrem tohoto okruhu námitek navrhovatel brojí proti vyloučení referencí stavbyvedoucího z hodnocení. Nemožnost duplicitního využití těchto referencí dle navrhovatele bezdůvodně zaručuje konkurenční výhodu některým dodavatelům, když dodavatel, který disponuje stavebními pracemi v maximálním počtu pro potřeby hodnocení a k tomu stavebními pracemi nad rámec hodnocení pro potřeby doložení kvalifikace, je bezdůvodně zvýhodněn a dopad zadávací podmínky tak není pro všechny potenciální dodavatele stejný.
30. Další okruh námitek navrhovatele se týká zadavatelem v návrhu smlouvy o dílo výslovně uvedené možnosti a s ním spojených podmínek při změně osoby stavbyvedoucího (Úřadem označeno v napadeném rozhodnutí jako námitka č. 6). Zadavatel dle navrhovatele nedostatečně zajistil, aby zkušená osoba stavbyvedoucího svou funkci plnila po celou dobu plnění veřejné zakázky, a zároveň bezdůvodně připustil prokázání kvalifikace a spokojenosti

objednatelů stavbyvedoucím, který řídil každou z referenčních staveb i jen krátkou dobu. Z návrhu smlouvy o dílo dle navrhovatele totiž vyplývá, že v případě odvolání osoby stavbyvedoucího objednatelem pak postačí, pokud bude nová osoba splňovat kvalifikaci dle zadávacích podmínek, tedy zadavatel již nevyžaduje doložení spokojenosti objednatelů s výkonem činnosti osoby stavbyvedoucího, která jsou předmětem hodnocení nabídek u osoby stavbyvedoucího.

31. S ohledem na výše uvedené navrhovatel namítá, že Úřad nedostal závěrům vyplývajícím z rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-20522/2021/163/VVá, sp. zn. ÚOHS-R0101/2021/VZ ze dne 3. 8. 2021.
32. Dalším navrhovatelem namítaným okruhem jsou kritéria hodnocení veřejné zakázky, označené Úřadem pod námitkami č. 7, 8 a 9. Navrhovatel v této části rozkladu rozporuje nejprve závěr Úřadu v bodě 167 napadeného rozhodnutí, že nedošlo ke zjevnému excesu u samotného stanovení poměru vah jednotlivých kritérií, neboť váha hodnoticího kritéria Spokojenost objednatelů s výkonem činností osoby stavbyvedoucího (dále jen „**spokojenost objednatelů**“) je způsobilá zásadním způsobem bezdůvodně ovlivnit pořadí a výhodnost nabídek ve prospěch některých dodavatelů, a to i s ohledem na omezení minimální výše nabídkové ceny, které sám Úřad považuje za nežádoucí (viz bod 170 napadeného rozhodnutí).
33. Navrhovatel dále rozporuje závěr Úřadu, že hodnoticí kritérium nabídkové ceny, jehož součástí je stanovení minimální nabídkové ceny pro účely hodnocení nabídek, je sice v rozporu se zákonem, ale nevede k uložení nápravného opatření. Úřad tímto postupem dle navrhovatele legalizuje postup zadavatele, který účelově stanovil minimální hodnotu nabídkové ceny pro potřeby hodnocení, což je způsobilé znevýhodnit dodavatele disponující menším počtem dotazníků spokojenosti objednatelů, kteří pro potřeby podání nabídky mohli tento nedostatek vykompenzovat nižší nabídkovou cenou. Výše uvedené pak dle navrhovatele mělo zásadní vliv na vůli dodavatelů se zadávacího řízení účastnit. Nadto má stanovení minimální výše nabídkové ceny pro potřeby hodnocení samo o sobě povahu závažného porušení zákona s výrazným dopadem do zadávacího řízení veřejné zakázky.
34. Nezákonost napadeného rozhodnutí dále dle navrhovatele vyplývá z bodu 174, kde Úřad uvedl, že sám navrhovatel nenamítá, že by nabídl v předmětném zadávacím řízení cenu nižší, než byla stanovena minimální výše pro účely hodnocení, v důsledku čehož by byla jeho možnost získat veřejnou zakázku omezena. Navrhovatel v rozkladu uvádí, že v námitkách i v návrhu podrobně uvedl důvod nezákonnosti a výslovně uvedl: „... *stěžovatel nemá vůli účastnit se zadávacího řízení, kde je účelově nucen nabídnout vyšší cenu, než by nabídl*“. Navrhovatel by tedy nabídl cenu nižší, nicméně nabídnutí nižší ceny bylo nedůvodné, protože by nevedlo k lepšímu hodnocení nabídky. Navrhovatel tedy namítá, že byl omezen hodnoticím kritériem spokojenosti objednatelů a vyloučením referencí stavbyvedoucího z hodnoticího kritéria spokojenosti objednatelů.
35. Dalším navrhovatelem sporovaným bodem jsou dotazníky spokojenosti. Navrhovatel tvrdí, že jsou nejasné a neurčité, přičemž Úřad se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s předloženými důkazy navrhovatele v podobě vyjádření společnosti MARHOLD a.s. a TERTOMA, s.r.o., které jsou odbornými osobami ve stavebnictví. Úřad naopak sám, bez zkušeností v oboru, konstatoval jejich jasnost a jednoznačnost.

36. V neposlední řadě pak navrhovatel konstatuje nepřiměřenost lhůty pro podání nabídek, když uvádí, že v případě obcí a měst může vyplnění dotazníku spokojenosti podléhat schvalovacímu řízení a souhlasu, což může trvat delší dobu.
37. V závěru rozkladu navrhovatel namítá, že se Úřad s určitými námitkami v rámci napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal. Jednalo se zejména o nezákonnost a nepřiměřenost požadavku na maximální počet stavebních prací (10 a 5) při hodnocení v rámci hodnotícího kritéria spokojenost objednatelů. Navrhovatel k tomuto namítá, že zadavatel požadoval velké množství stavebních prací, za které lze získat body se zásadním vlivem na hodnocení, které omezuje hospodářskou soutěž.
38. Dále se Úřad dle navrhovatele nezabýval skutečností, že zajištění certifikace UT3G nesouvisí s činností stavbyvedoucího, takže pokud nastal při provádění díla, jež má být součástí reference stavbyvedoucího, problém s certifikací, může to ovlivnit hodnocení stavbyvedoucího u objednatelů v dotazníku spokojenosti, přestože zajištění certifikace nesouvisí s činností stavbyvedoucího.

Závěr rozkladu

39. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu podanému rozkladu v plném rozsahu vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

40. Dne 30. 10. 2024 obdržel Úřad vyjádření zadavatele z téhož dne k rozkladu navrhovatele. Zadavatel se v něm ztotožňuje s napadeným rozhodnutím a odmítá veškerá tvrzení navrhovatele. Zároveň zadavatel plně setrvává na všech svých předchozích podáních a vyjádřeních k předmětné věci v průběhu vedení správního řízení a uvádí, že navrhovatel ve valné většině bodů rozkladu opakuje stejná tvrzení, která byla již Úřadem správně posouzena v napadeném rozhodnutí.
41. S ohledem na specifičnost a význam předmětu Veřejné zakázky, který se svým standardem dle zadavatele vymyká běžným realizacím v oblasti předmětných sportovišť, je zadavatel plně přesvědčen, že podání 4 nabídek svědčí o zachování adekvátní otevřené hospodářské soutěže.
42. Konkrétně zadavatel k námitkám rozkladu týkajícím se technické specifikace uvádí, že požadavek na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m² – navrhovatel v námitkách ani v návrhu nijak nerozporoval či nezpochybňoval. Při zohlednění koncentrace řízení dle § 251 odst. 4 zákona by tak Úřad dle zadavatele k této „nové“ námitce neměl vůbec přihlížet. Dále zadavatel považuje za věcně správný a logický závěr Úřadu, že je nezbytné vycházet z údajů bez zohlednění možných odchylek, neboť pokud by měly být tyto zohledňovány ve všech případech všech výrobců, v praxi by se mohlo stát, že by nebylo možné stanovení žádných parametrů technické specifikace bez řešení různých tolerancí různých výrobců, což by kladlo na zadavatele zcela nepřiměřené nároky na stanovení zadávacích podmínek.
43. Zadavatel je dále přesvědčen o správnosti požadavku na doložení dokladu o oprávnění k pokládce UT3G dle bodu 20.1 písm. b) zadávací dokumentace, když k tomuto uvádí, že se ze strany navrhovatele jedná o zcela účelové zpochybňování dané zadávací podmínky, navíc

se zaměřením pouze na podmínku atestace pokynu FAČR v části A odst. 4 písm. c), nikoliv již písm. b), ve kterém se právě mluví o platné licenci dodavatele.

44. K námitkám týkajícím se nastavení podmínek technické kvalifikace zadavatel odkazuje na rozhodnutí Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0038/2024/VZ ze dne 6. 5. 2024, v němž bylo jasně uvedeno, že pakliže je zachována rozumná a očekávaná míra hospodářské soutěže s ohledem na předmět veřejné zakázky, nemělo by být dále přezkoumáváno, zda by případné další „rozvolnění“ zadávacích podmínek vedlo k většímu otevření hospodářské soutěže. Zadavatel rovněž odmítá, že by měla být nezákonná absence konkrétního oboru vzdělání pro osobu stavbyvedoucího, neboť při správné aplikaci závěrů navrhovatelem dovolávaného rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0294/2020/VZ ze dne 14. 10. 2024, není možné konstatovat, že by zadavatel tímto porušil zákon.
45. Co se týká zadávací podmínky, že reference stavbyvedoucího, jimiž je prokazována kvalifikace, jsou vyloučeny z hodnocení, zadavatel uvádí, že se v žádném případě nejedná o bezdůvodné zvýhodnění některých dodavatelů, nýbrž to, co uvádí navrhovatel, je pouze logický důsledek aplikace stanovených zadávacích podmínek.
46. K možnosti odmítnutí osoby stavbyvedoucího zadavatel odkazuje na celý článek 10.3 smlouvy o dílo a zároveň dodává, že se jedná o nepochopení limitujících pravidel dle § 222 zákona.
47. K podmínce minimální nabídkové ceny pro účely hodnocení v čl. 11 zadávací dokumentace, zadavatel uvádí, že motivací a cílem uvedené zadávací podmínky bylo, že nižší nabídkovou cenu než 13 134 354 Kč vnímal, s ohledem na odborně stanovený odhad, jako rizikovou z hlediska zajištění řádného, kvalitního a včasného plnění předmětu veřejné zakázky. Argumentaci Úřadu v této věci považuje zadavatel za neodrážející realitu trhu stavebních prací v rámci veřejných zakázek, neboť nabídková cena předmětu veřejné zakázky a lukrativnost dané realizace pro vybrané dodavatele často odráží ochotu, přístup a nasazení k plnění daných realizací a odráží se poté na kvalitě realizace. Zadavatel se ve svém vyjádření také opírá o nutnost naplnění zásad 3E, neboť chtěl i v kontextu odborně stanovené úrovně „cenové realizovatelnosti“ veřejné zakázky předcházet jakýmkoliv problematickým následkům během realizace a zajistit tak mimo jiné efektivnost a účelnost vynaložených prostředků.
48. Zadavatel se dále plně ztotožňuje se závěrem Úřadu o přiměřenosti lhůty pro podání nabídek, neboť je-li tento závěr, jak tvrdí navrhovatel, nezákonný, není zadavateli jasné, proč sám navrhovatel nepožádal zadavatele o prodloužení lhůty pro podání nabídek, jak bývá běžnou praxí.
49. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad navrhovatele zamítl, avšak korigoval odůvodnění Úřadu ohledně podmínky vztahující se k hodnoticímu kritériu nabídkové ceny a stanovení minimální výše nabídkové ceny.

IV. Řízení o rozkladu

50. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

51. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
52. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč nebylo přistoupeno ke změně ani ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

Technická specifikace (Úřadem označeno jako námitka č.10)

53. Navrhovatel v návrhu zaslanému Úřadu dne 3. 5. 2024 rozporoval zákonnost minimálních požadavků na UT3G uvedených v technické zprávě. Konkrétně se jednalo o tyto minimální požadavky:
 - výška vlasu 60 mm, počet stehů 11
 - počet vpichů 6900 /m², směr vpichů rovný, počet stébel – 95000 /m²
 - podklad – styl textilie – tkaná, plošná hmotnost textilie 230 g/m²
 - podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m²
 - celková plošná hmotnost minimálně 3300 g/m².
54. Navrhovatel dále v návrhu uvedl, že „požadavky na umělý trávník z důvodu **nedůvodného** požadavku na minimální hmotnost nesplňují ani špičkové umělé trávnický předních výrobců (...).“ A dále, že „[z] uvedeného vyplývá, že zadavatel požadavkem na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m² bezdůvodně vyloučil z nabídky mnohé umělé trávnický předních výrobců UT3G certifikované FIFA, které jsou vhodné na fotbalové hřiště atestované FAČR, vhodné pro plnění veřejné zakázky a bezdůvodně zaručil konkurenční výhodu některým dodavatelům a zvýhodnil konkrétní dodavatele a výrobky.“
55. Úřad se v bodech 181-189 napadeného rozhodnutí zabýval zejména tím, zda zadavatel zdůvodnil předmětný požadavek na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3 300 g/m², a zároveň tím, zda existuje výrobce, který dodává umělé trávnický splňující výše uvedený požadavek.
56. Úřad dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že zadavatel zdůvodnil předmětný požadavek polohou předmětu plnění v záplavové oblasti a svá tvrzení podložil konkrétním dokumentem zpracovaným autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby⁹. Zároveň Úřad konstatoval, že „*technickou specifikaci UT3G (...) naplňují dva výrobky různých výrobců na trhu*“, díky čemuž bylo potřeba „*odmítnout úvahu navrhovatele, že technická specifikace je ‚šita na míru‘*

⁹ Zpráva projektanta ve správním spise pod položkou č. 65.

konkrétnímu výrobku (...)“. Úřad tedy konstatoval, že na trhu existují minimálně dva výrobky splňující technický požadavek na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3 300 g/m².

57. Navrhovatel v rozkladu však namítá, že výrobek UT3G DEFENDER 60/180 společnosti JUTA a.s. sice splňuje Úřadem přezkoumávaný parametr na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3300 g/m², avšak nespĺňuje požadavek zadavatele na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m², neboť výrobcem v technickém listu je deklarovaná hmotnost 1210 g/m². Závěr Úřadu, postavený na výše uvedené skutečnosti, nemůže dle navrhovatele obstát, neboť existuje jen jeden výrobek, kterému je technická specifikace „ušita na míru“, a to UT3G Vertex Core 60-11 výrobce FieldTurfs.
58. Na základě výše uvedeného mám za to, že navrhovatel v námitkách a následně v návrhu zpochybňoval zákonnost minimálních požadavků technické specifikace, konkrétně požadavku na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3300 g/m². Dále navrhovatel brojil proti zaručení konkurenční výhody některým dodavatelům taktéž díky požadavku na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3300 g/m².
59. Co se týká namítané nezákonnosti výše uvedeného požadavku, Úřad vyzval zadavatele k vyjádření se k této problematice, přičemž zadavatel, jakožto zdůvodnění svého požadavku, dodal Úřadu zprávu projektanta s přílohou Povodňového modelu vnitřního města Plzně. Úřad tedy požadavek na celkovou plošnou hmotnost minimálně 3300 g/m² přezkoumal a správně vyhodnotil jako důvodný s ohledem na výše uvedenou zprávu projektanta opírající se o skutečnost, že tréninkové centrum sportovního areálu v Luční ulici leží v aktivní záplavové oblasti, jak je doloženo v její příloze specifikované výše. Nutno podotknout, že zdůvodnění je podložené okolnostmi nezávislými na vůli zadavatele a je racionálně odůvodněné, když nejen ze zprávy projektanta vyplývá, že sportovní areál v Luční ulici byl již v minulosti několikrát zaplaven¹⁰, přičemž docházelo ke srolování umělého trávníku a jeho potrhání. Pro zvýšení ochrany a stability hřiště se proto projektant rozhodl mimo jiné pro nutnost celkového většího zatížení umělého trávníku.
60. Navrhovatel v námitkách i v návrhu namítal vyloučení mnohých umělých trávníků vzhledem k požadavku na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m², přičemž konkrétně nerozporoval, že by podmínky technické specifikace splnil pouze jeden konkrétní výrobek. Úřad tedy správně zjišťoval, zda tento požadavek splňuje více výrobců UT3G, když dospěl k závěru, že dle technických listů, které měl k dispozici, výše uvedený požadavek splňují dva typy UT3G od různých výrobců. Lze přisvědčit navrhovateli, že Úřad nezkoumal, zda tyto dva typy umělých trávníků splňují, krom namítaného požadavku na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m² také ostatní požadavky na technickou specifikaci. Vzhledem k tomu, že navrhovatel ale v námitkách ani v návrhu netvrdil, že by požadavek na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m² byl také schopen zabezpečit konkurenční výhodu některým dodavatelům, nebo že by vedl pouze k jednomu výrobku, nebylo chybou Úřadu, že se touto skutečností v napadeném rozhodnutí nezabýval a zaměřil se toliko na rozporovaný parametr celkové plošné hmotnosti.

¹⁰ Viz <https://plzen.eu/o-meste/aktuality/aktuality-z-mesta/cervnove-povodne-zasahly-plzen-ve-dvou-vlnach/>, kde se mimo jiné uvádí, že „(...) v Luční ulici vznikla největší škoda na majetku města v tamním sportovním areálu. Rozhodující položkou je nutná výměna povrchu s umělým trávníkem odhadnutá zhruba na osm milionů korun.“

61. V této souvislosti lze odkázat na ustanovení § 251 odst. 4 zákona, jež nedává navrhovateli možnost rozšiřovat ani měnit návrh v průběhu správního řízení před Úřadem, a zároveň § 82 odst. 4 správního řádu, který nedává navrhovateli možnost uvádět nové skutečnosti v průběhu odvolacího řízení. Z uvedeného důvodu tedy k argumentaci týkající se požadavku navrhovatele na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m² není možné přihlídnout, neboť tato nebyla součástí návrhu a stala se až součástí rozkladu navrhovatele. Zároveň však je zřejmé, že se jedná o námitku, kterou navrhovatel mohl tvrdit již v námitkách proti postupu zadavatele, neboť nejpozději po prostudování zadávací dokumentace ji byl schopen uplatnit. Nejenže navrhovatel v námitkách tuto námitku neuvedl, ale neuvedl ji ani v návrhu. Navrhovatel tedy žádným způsobem neprokázal, že jde o nové skutečnosti, které nemohl tvrdit již vůči zadavateli, nebo, že se jedná o skutečnosti, které mu byly známy až po podání návrhu, ačkoliv je mu tato povinnost uložena v § 251 odst. 4 zákona. Předmětné skutečnosti uvedené v rozkladu navrhovatele představují tedy nepřipustné doplnění návrhu. Z výše uvedených důvodů k nim ve smyslu § 251 odst. 4 zákona, kde je stanoveno, že náležitosti návrhu podle § 251 odstavce 1 věty první a druhé zákona nemohou být dodatečně měněny ani doplňovány s výjimkou odstranění nedostatků návrhu ve lhůtě stanovené Úřadem, nebude přihlíženo.
62. Úřad sice v bodě 185 napadeného rozhodnutí uvádí, že „*technickou specifikaci UT3G stanovenou v technické zprávě naplňují dva výrobky dvou různých výrobců na trhu*“, avšak tento závěr je třeba chápat v kontextu s výše uvedeným bodem 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je dovozováno splnění technického požadavku na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m² dvěma typy UT3G, nikoli jiných požadavků. Úřad tak měl jednoznačně na mysli, že dva výrobky na trhu splňují výše uvedený požadavek na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m², čímž správně odmítl úvahu navrhovatele, že požadavek na minimální plošnou hmotnost 3300 g/m² zaručuje konkurenční výhodu jen jednomu dodavateli.
63. Tvzení navrhovatele v rozkladu, že UT3G DEFENDER 60/180 nespĺňuje požadavek na podklad – polypropylen celková plošná hmotnost min. 1300 g/m² a v důsledku toho technická specifikace zaručuje konkurenční výhodu výrobku UT3G Vertex Core 60-11, je nutné brát ve smyslu § 251 odst. 4 zákona, jakožto doplnění návrhu v rámci procesní obrany navrhovatele, které nezakládá povinnost předsedovi Úřadu k němu přihlížet.
64. K výše uvedenému považuji za nutné dodat, že předmětem nyní přezkoumávané veřejné zakázky je „*realizace díla – výměny povrchu fotbalového hřiště s umělým trávníkem v tréninkovém centru Luční ulice. Předmětem prací na fotbalovém hřišti s umělým trávníkem v tréninkovém centru v Luční ulici je kompletní výměna stávajícího umělého povrchu o výměře 8.575 m² včetně ochranných sítí, branek, rohových praporků, střídacích lavic a kompletního stávajícího osvětlení včetně potřebných částí rozvodů*“. Jedná se o provedení stavebních prací. Není tedy podstatné, kolik umělých trávníků splňuje podmínky stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci, neboť i kdyby podmínky zadavatele splňoval pouze jeden typ UT3G, existuje jistě dostatek dodavatelů, kteří budou kvalifikováni k jeho pokládce. Jak ostatně správně zmínil Úřad v bodě 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nyní projednávané věci se nejedná o soutěž mezi výrobci umělých trávníků, nýbrž mezi dodavateli, kteří mají zajistit pokládku umělého trávníku s požadovanými vlastnostmi. Nelze tedy říci, že v případě, byt jen jednoho typu UT3G splňujícího kritéria zadavatele může dojít k omezení hospodářské soutěže či k zaručení konkurenční výhody některému z dodavatelů z důvodu zajištění

totožného přístupu k předmětnému umělému trávniku. Nadto je potřeba doplnit, že navrhovatel nenamítá, že by z nějakých důvodů neměl k umělému trávniku splňujícím požadavky zadavatele přístup.

65. Navrhovatel v rozkladu dále namítá, že je třeba při posuzování splnění podmínek technické specifikace zohledňovat odchylky uvedené v technických listech jednotlivých výrobců UT3G, neboť by jinak nebylo zajištěno splnění požadavku na **minimální** plošnou hmotnost 3300 g/m². Tento závěr navrhovatele je však z mého pohledu lichý, neboť by v takovém případě docházelo k neodůvodněnému omezení pro zadavatele jak při zkoumání relevantního trhu, tak při stanovování zadávacích podmínek a hodnocení jejich splnění jednotlivými dodavateli. Zadávací podmínky musí být nastaveny jasně a určitě pro všechny dodavatele, přičemž nejtransparentnějším a nejobjektivnějším postupem tak pro jednotlivé dodavatele i zadavatele je hodnocení splnění podmínek technické specifikace jednotlivých UT3G na základě hodnot uvedených v technických listech výrobce, tedy bez zohledňování příslušných odchylek, jež každý výrobek v rámci některého z technických parametrů většinou v minimální míře obsahuje.
66. Odchylkou se rozumí různé toleranční limity, které výrobce uvádí a které umožňují určitý rozptyl hodnot, a to jak do kladné i záporné roviny. Odchylka vyjadřuje možnost, že skutečné parametry výrobku se mohou nepatrně lišit od hodnot uvedených v technickém listu nebo jiném relevantním dokumentu, ale také nemusí. Existuje zde tedy určitá míra nejistoty, která připouští více možných scénářů, přičemž není prakticky proveditelné u každého výrobku vždy ověřovat, zda v konkrétním případě dochází k odchylce od deklarovaných parametrů. Dovedeme-li to do krajnosti, lze říci, že může mít každá jednotlivá role umělého trávniku v rámci povolených odchylek odlišnou hmotnost. Jedná se o povolené tolerance, které je zadavatel povinen akceptovat. Pokud bych se tedy ztotožnil s názorem navrhovatele, mohlo by to vést s ohledem na výše uvedené až k absurdním přezkumům a jednoznačně by to neúměrně zatěžovalo nejen zadavatele, ale i jednotlivé dodavatele mající zájem na plnění veřejné zakázky. S ohledem na výše uvedené je závěr Úřadu v bodě 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že relevantní je údaj o celkové hmotnosti uvedené v technickém listě, správný a v souladu se zákonem.
67. Nad rámec výše uvedeného pouze dodávám, že v případě, že by zadavatel měl pochybnosti o naplnění zadávacích podmínek, resp. v nyní projednávaném případě požadavků technické specifikace, má možnost jednotlivé dodavatele ve smyslu § 46 odst. 1 zákona vyzvat, aby v přiměřené lhůtě objasnili předložené údaje, doklady, vzorky nebo modely. Poté je na dodavateli, aby prokázal splnění požadavku technické specifikace a unesl tak důkazní břemeno o svém tvrzení v nabídce.
68. Na základě výše uvedeného mám za to, že Úřad rozhodl v souladu se zákonem, když výše uvedené námítky navrhovatele neshledal důvodnými.

Oprávnění k pokládce (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 11)

69. Zadavatel v bodě 20.1. písm. b) zadávací dokumentace stanovil jakožto podmínky pro uzavření smlouvy, požadavek na předložení „*platného oprávnění účastníka, vydaného výrobcem či autorizovaným prodejcem (dodavatelem) k pokládce nabízeného umělého trávniku*“.

70. Úřad k námitce navrhovatele rozporující zákonnost, důvodnost a přiměřenost výše uvedené zadávací podmínky v bodech 190-192 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že zadavatel tuto podmínku stanovil s ohledem na pokyny FAČR¹¹, v nichž je výše uvedené oprávnění účastníka vyžadováno pro udělení atestace FAČR, která je součástí předmětu šetřené veřejné zakázky. Úřad výše uvedené pokyny považoval za závazný dokument, jehož podmínky je třeba naplnit, aby dané fotbalové hřiště získalo předmětnou atestaci FAČR. Zároveň Úřad provedl průzkum trhu, z čehož vyplynulo, že většina z oslovených výrobců umělých trávníků považuje pokládku UT3G za obtížnou práci, kterou by měla vykonávat osoba s dostatečnými odbornými znalostmi a zkušenostmi. Závěrem Úřad konstatoval, že námitka navrhovatele je nedůvodná vzhledem k předmětu plnění veřejné zakázky, a především v souvislosti s pokyny FAČR, přičemž bezdůvodně neomezuje hospodářskou soutěž a nezaručuje konkurenční výhodu konkrétním dodavatelům, neboť potřebné školení je výrobcí, resp. autorizovanými prodejci umělých trávníků běžně nabízeno.
71. Navrhovatel v rozkladu uvádí, že jedním z požadavků pro udělení atestace FAČR je mimo jiné doložení, že **pracovníci** subjektu, jenž má realizovat výstavbu hřiště, byli zaškoleni k pokládce UT3G přímo výrobcem trávniku. Úřad tak dle navrhovatele nesprávně zaměnil zaškolení pracovníků s platným oprávněním účastníka, když se nejedná o totožné pojmy, neboť účastníka nelze ztotožňovat s pracovníkem provádějícím pokládku.
72. Na základě výše uvedeného považuji pro objasnění dané problematiky nutné citovat výše uvedený Prováděcí pokyn FAČR k atestacím hřišť s umělými trávniky nové 3. generace. V části A. po bodem 4) je uvedeno následující:
- Realizovat výstavbu hřiště může pouze subjekt, který:*
- a. doloží, že má obchodní zastoupení pro prodej umělých trávníků UT3G kvality (FIFA QUALITY /dříve FIFA*/ nebo FIFA QUALITY PRO /dříve FIFA**/) a oprávnění k jejich pokládce na území Evropského hospodářského prostoru od certifikovaného subjektu;*
- b. vlastní odpovídající strojní vybavení pro kladení a zásyp umělých trávníků a má platnou licenci na pokládku UT3G vydanou přímo výrobcem trávniku;*
- c. doloží, že jeho pracovníci byli zaškoleni k pokládce UT3G přímo výrobcem trávniku;*
- d. písemně prohlásí, že bude plně respektovat tento Prováděcí pokyn a případně doloží referenci o realizaci alespoň jednoho fotbalového hřiště s UT3G kvality (FIFA QUALITY /dříve FIFA*/ nebo FIFA QUALITY PRO /dříve FIFA**/) na území členského státu Evropského hospodářského prostoru¹².*
73. Z výše uvedeného prováděcího pokynu FAČR jasně vyplývá, že FAČR má nastavené požadavky nejen na oprávnění účastníka, nýbrž i na zaškolení jeho pracovníků k pokládce UT3G výrobcem trávniku. Nelze tedy v tomto ohledu přisvědčit námitce navrhovatele v rozkladu, že obligatorní podmínkou pro pokládku dle prováděcího pokynu FAČR není žádné platné oprávnění účastníka k pokládce. Zároveň je potřeba uvést, že nyní přezkoumávaná podmínka je odůvodněna předmětem plnění veřejné zakázky. Zadavatel vyžadoval, aby nové fotbalové

¹¹ Ve správním spise se nachází pod položkou č. 66.

¹² Podtrženo předsedou Úřadu.

hřiště získalo atestaci FAČR, přičemž bez splnění podmínek v prováděcím pokynu by FAČR zadavatelem požadovanou atestaci fotbalovému hřišti neudělila.

74. S navrhovatelem lze souhlasit v tom, že zaškolení pracovníků a platné oprávnění účastníka nejsou totožné pojmy, ale vzhledem k tomu, že je pro udělení atestace FAČR vyžadováno obojí (jak bylo výše dovozeno z citace pokynu FAČR), posoudil Úřad námitku navrhovatele správně a v souladu se zákonem, neboť i ze závěru napadeného rozhodnutí uvedeného v bodě 190 je zřejmé, že Úřad zohlednil, při posuzování důvodnosti namítaného požadavku, že i samotní pracovníci musí být proškoleni.
75. Navrhovatel v rámci této námítky dále rozporuje tvrzení Úřadu v bodě 190 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že autorizovaný prodejce je certifikován a smluvně vázán s určitým výrobcem k proškolení ve vztahu k pokládce umělého trávníku daného výrobce a lze ho považovat za výrobce.
76. K této námitce považuji za nutné nejprve obecně konstatovat, že autorizovaný prodejce je subjekt, který má od výrobce oficiální povolení prodávat jeho produkty. Tento vztah se obvykle řídí smlouvou, ve které jsou specifikovány podmínky spolupráce, práva a povinnosti obou stran. Co se týká oprávnění k poskytování školení a certifikací autorizovaného prodejce, to závisí na několika faktorech. V první řadě může smlouva s výrobcem obsahovat ustanovení, která opravňují autorizovaného prodejce poskytovat školení nebo certifikace. Dalším možným způsobem je, že mu výrobce udělí zvláštní oprávnění pro školení nebo certifikaci.
77. Na základě výše uvedeného, lze tedy plně souhlasit s Úřadem, že v případě, kdy je zjištěno, že „*autorizovaný prodejce (...) je certifikován či smluvně vázán s určitým výrobcem k proškolení ve vztahu k pokládce umělého trávníku (...), lze mít i za to, že je oprávněn vydat požadované oprávnění k pokládce.*“ Nelze zároveň konstatovat, že by každý autorizovaný prodejce byl oprávněn automaticky k proškolení ve vztahu k pokládce umělého trávníku, nýbrž tuto skutečnost je nutno ověřit, buď kontrolou případné smlouvy mezi autorizovaným prodejcem a výrobcem či komunikací s výrobcem, jenž by tuto informaci měl jednotlivým dodavatelům poskytnout. Ani tuto námitku navrhovatele tedy neshledávám důvodnou.

Reference 1 (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 3)

78. Další námitka navrhovatele v rozkladu směřuje proti zadávací podmínce týkající se kvalifikačních předpokladů v čl. 7 zadávací dokumentace. Konkrétně navrhovatel rozporuje požadavek na seznam čtyř stavebních prací, spočívajících ve výstavbě nebo rekonstrukci pokládky UT3G certifikovaného FIFA na hřišti s minimálním rozměrem 4 000 m². Tento požadavek byl již specifikovaný výše v bodě 17 tohoto rozhodnutí a označený též jako reference 1.
79. Úřad k požadovanému rozměru 4 000 m² v rámci reference 1 uvedl, že tento je vzhledem k předmětu plnění veřejné zakázky přiměřený, neboť zadavatel v rámci předmětného zadávacího řízení požaduje mimo jiné výměnu stávajícího umělého povrchu o výměře 8 575 m², zadavatel tak v rámci reference 1 slevil více než o polovinu požadované výměry hřiště, a umožnil tak předložit i referenci realizovanou na menším fotbalovém hřišti, přičemž takovýto postup Úřad zhodnotil jako prosoutěžní.
80. Úřad dále k namítanému minimálnímu počtu čtyř referencí 1 uvedl, že obdobných staveb je na relevantním trhu v rozhodném období dostatečné množství, a lze tak v zásadě shrnout, že

se jedná o stavby běžné. Požadovaný počet referencí tak dle Úřadu nelze vyhodnotit jako nepřiměřený.

81. Navrhovatel v rozkladu namítá, že k prokázání zkušeností pro plnění veřejné zakázky postačí i menší plocha než 4 000 m². Dle navrhovatele nemá na zkušenost dodavatele vliv, kolik rolí umělého trávníku je na hotové podloží pokládáno. Dále navrhovatel rozporuje zákonnost požadavku na minimálně čtyři reference 1, přičemž Úřad se v napadeném rozhodnutí dle navrhovatele nevypořádal se skutečností, že zadavatel zároveň omezil prokázání referencí 1 prostřednictvím poddodavatelů. Zároveň navrhovatel namítá, že se Úřad nijak nevypořádal s jím navrženými důkazy, a to konkrétně s vyjádřením společností VYSSPA Sports Technology s.r.o. a TERTOMA s.r.o., a neodůvodnil, proč je nepovažuje za relevantní, přestože z těchto důkazů vyplývá nedůvodnost požadavku na min. plochu 4 000 m² v rámci reference 1.
82. Nejprve považuji za nutné obecně uvést, že dle § 36 odst. 1 zákona platí, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
83. K bezdůvodným překážkám hospodářské soutěže se blíže vyjádřil přímo zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu, v níž uvedl: *„Zadavatel nesmí zadávací podmínky stanovit a sdělit nebo zpřístupnit tak, aby určitým dodavatelům byla bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručena konkurenční výhoda nebo aby byly vytvořeny neodůvodněné překážky při hospodářské soutěži o veřejnou zakázku. Zásadní v této souvislosti je, že nepřipustné je ‚bezdůvodné‘ vytvoření překážky hospodářské soutěže. Prakticky veškeré zadávací podmínky totiž omezují okruh potenciálních dodavatelů, a tím vytvářejí překážku soutěže o veřejnou zakázku. Například stanovení konkrétních technických parametrů vyřazuje ze soutěže všechny dodavatele, jejichž výrobky požadované parametry nesplňují. Zadavatel je však oprávněn takové zadávací podmínky stanovit, pokud je to odůvodněno jeho potřebami, které prostřednictvím veřejné zakázky naplňuje. Technické parametry musí nastavit přiměřeně tak, aby účel veřejné zakázky byl naplněn. Některé zadávací podmínky zadavatel také může stanovit za účelem omezení rizik spojených s realizací zakázky. K tomuto účelu slouží například záruční podmínky nebo kritéria kvalifikace vyjadřující zkušenost dodavatele.“*
84. Totožně se pak vyjadřuje také odborná literatura, konkrétně v publikaci Beck – Šebesta, M., Novotný, P., Machurek, T., Dvořák, D. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 249-266.
85. V kontextu výše uvedeného a zároveň k námitce rozporující počet požadovaných referencí 1 a namítající, že k prokázání zkušeností pro plnění veřejné zakázky postačí i menší plocha než 4000 m², považuji za vhodné dále odkázat na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS – R0038/2024/VZ ze dne 6. 5. 2024, v němž je uvedeno následující. *„(...) pokud je kvalifikační požadavek zadavatele vymezen tak široce, že existuje značný okruh staveb, kterými mohou dodavatelé kvalifikaci splnit, pak není nezbytné se zabývat otázkou, zda by jiný požadavek vedl k ještě většímu otevření soutěže. Je zřejmé, že prakticky u každé veřejné zakázky lze najít takové nastavení požadavků, které by umožnilo širší hospodářskou soutěž. Pak lze současně jednoduchou úvahou dospět k závěru, že pokud by zadavatel nastavil mírnější zadávací podmínky, mohl by obdržet více nabídek, přičemž nelze vyloučit, že některá z nich by mohla být ekonomicky výhodnější. Nicméně na tomto místě je nutné zdůraznit, že úkolem Úřadu zásadně*

není to, aby za zadavatele domýšlel, jaké požadavky mohl či měl nastavit, aby soutěž otevíral do možného maxima její otevřenosti. Úkolem Úřadu je posoudit, zda zadavatel svými požadavky neklade bezdůvodné překážky hospodářské soutěži v případě, že existuje důvodná pochybnost, že taková překážka byla zadavatelem vytvořena. Taková důvodná pochybnost pak nevzniká za situace, kdy jsou požadavky zadavatele vymezeny tak, že pro kvalifikované dodavatele není zpravidla problém takové požadavky splnit (jde sice o překážku, ale snadno překonatelnou). Současně o okruhu dodavatelů je nutné uvažovat vždy v porovnání s předmětem veřejné zakázky, tedy i s ohledem na její velikost a specifickou. S tím souvisí i to, že nelze po zadavateli požadovat, aby slevoval ze svých požadavků, či je rozšiřoval jen proto, aby mohl vybírat z ještě více dodavatelů. Takový přístup by ve výsledku vedl k paralýze zadávacích postupů, protože zadavatelé by vynakládali značné úsilí na to, aby kritéria technické kvalifikace byla právně „neprůstředná“, anebo by od nich upouštěli, což by ve výsledku mohlo vést ke snížení kvality plnění.“

86. Z uvedeného vyplývá, že nastavením konkrétních podmínek zadávacího řízení obecně dochází k vyloučení určité skupiny dodavatelů z účasti na veřejné zakázce. Zadavatel je tedy oprávněn takové zadávací podmínky stanovit, pokud je to odůvodněno jeho potřebami, které prostřednictvím veřejné zakázky naplňuje. Lépe řečeno, zadavatel musí dbát na to, aby tyto podmínky byly v souladu se zákonem a přiměřené složitosti a rozsahu veřejné zakázky. Účelem nastavení zadávacích podmínek není maximalizace otevřenosti hospodářské soutěže, ale potřeba zadavatele získat kvalifikované dodavatele, což má být zajištěno právě ověřením jejich zkušeností, přičemž toto ověření nesmí vést k bezdůvodným překážkám hospodářské soutěže.
87. V bodě 7.3. zadávací dokumentace je uvedeno „*Technická kvalifikace dle ust. § 79 ZZVZ*“, čímž chtěl dát zadavatel jednoznačně najevo, že i přesto, že je veřejná zakázka zadávána ve zjednodušeném podlimitním řízení, dopadá na úpravu technické kvalifikace ustanovení § 79 zákona, který v odstavci 2 zmiňuje možnost prokázání kritérií technické kvalifikace mimo jiné právě seznamem stavebních prací poskytnutých za posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení, včetně osvědčení objednatele o řádném poskytnutí a dokončení nejvýznamnějších z těchto prací. Zadavatel tedy v souladu s § 53 odst. 4 zákona stanovil podmínku technické kvalifikace dle části čtvrté zákona upravující nadlimitní režim.
88. Zadavatel v rámci předmětu veřejné zakázky požadoval kompletní výměnu stávajícího umělého povrchu o výměře 8 575 m² včetně ochranných sítí, branek, rohových praporků, střídacích lavic a kompletního stávajícího osvětlení včetně potřebných částí rozvodů. Jak dále vyplývá z vyjádření zadavatele ze dne 13. 5. 2024¹³, předmět veřejné zakázky se vztahuje k fotbalovému hřišti, na kterém budou probíhat nejvyšší možná soutěžní utkání FAČR a Unie evropských fotbalových asociací (dále jen „**UEFA**“). Fotbalové hřiště tak musí splnit poměrně náročné podmínky pro atestaci FAČR, včetně zajištění certifikace FIFA QUALITY. Kvalitativně obdobných sportovních hřišť je v České republice (dle vyjádření FAČR) jen 8, čili nejedná se o běžnou realizaci jak pro zadavatele, tak rovněž z hlediska trhu České republiky.
89. Na základě výše uvedených skutečností lze konstatovat, že vzhledem k požadavkům na atestaci hřiště FAČR a certifikaci FIFA QUALITY je složitost předmětu plnění veřejné zakázky značná. Nadto je potřeba zmínit, že standardní fotbalové hřiště pro 11 hráčů má rozměry na

¹³ Ve správním spise pod položkou č. 15.

délku 90–120 m a na šířku 45-90 m, což ostatně dovodil z veřejně přístupných zdrojů¹⁴ i Úřad v bodě 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozměry hřiště u mezinárodních utkání jsou pak na délku v rozmezí 100-110 m a na šířku 64-75 m, což lze vyčíst taktéž z totožného veřejně přístupného zdroje. Z výše uvedeného pak vyplývá, že celková plocha standardního fotbalového hřiště pro vnitrostátní zápasy se pohybuje od 4 050–10 800 m² a pro mezinárodní zápasy od 6 400–8 250 m². Úřad tedy správně konstatoval, že zadavatel umožnil dodavatelům předložení reference realizované na nejmenším fotbalovém hřišti pro 11 hráčů v rámci vnitrostátních zápasů o rozměrech 90 x 45 m. Zároveň zadavatel umožnil dodavatelům předložení reference i na nejmenším možném fotbalovém hřišti pro mezinárodní zápasy o rozměrech 100 x 64 m. Pokud tedy předmětem veřejné zakázky je požadavek na výměnu povrchu o výměře 8 575 m² a zadavatel v rámci reference 1 požadoval doložení seznamu stavebních prací na hřišti s **minimálním rozměrem 4 000 m²**, bylo možné tento požadavek naplnit i u výměry UT3G na standardním fotbalovém hřišti nejmenších rozměrů. Domnívám se tedy, že uvedený požadavek zadavatele je opodstatněný.

90. Co se týká požadovaného počtu **čtyř** referencí 1, dále uvádím, že Úřad si v rámci správního řízení vyžádal stanovisko FAČR Komise pro stadiony a hrací plochy (dále jen „**KSHP**“)¹⁵. Ze zmíněného stanoviska a jeho následného doplnění pak vyplynulo, že za posledních 5 let bylo uvedeno do provozu po výstavbě či výměně povrchu přibližně 65 fotbalových hřišť certifikovaných FAČR KSHP, která splňují požadavek zadavatele na pokládku UT3G certifikovaného FIFA. Zároveň však FAČR KSHP dodala, že co se týká pokládky certifikovaného trávnickového koberce, pokud není navázána na následnou certifikaci hřiště KSHP FAČR, nemá taková hřiště ani v evidenci. Dále konstatovala, že *„(s) ohledem na skutečnost, že je pro účely pokládky vyžadován zadavatelem tak malý rozměr, mohlo být takových ‚necertifikovaných‘ pokládek (byť certifikovaným výrobkem) v posledních 5 letech v rámci České republiky provedena celá řada nad rámec námi zasláné evidence.“*
91. Na základě výše uvedeného lze tedy shrnout, že počet referencí 1, kterými dodavatelé byli schopni prokázat část technické kvalifikace, je v řádech desítek. Lze tedy plně souhlasit s Úřadem v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že požadovaný počet referencí nelze vyhodnotit jako nepřiměřený v tom smyslu, že by byl pro kvalifikované dodavatele na relevantním trhu problém takové požadavky splnit. Požadavek na „opakovanou“ zkušenost je tak pochopitelný s ohledem na důvody uvedené v bodě 88 tohoto rozhodnutí.
92. S ohledem na výše uvedené konstatuji, že požadavek zadavatele na předložení minimálně čtyř referencí 1, byl odůvodněný, v souladu se zákonem a odrážel složitost, rozsah a trh související s veřejnou zakázkou, v důsledku čehož nevytvořil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže a nezaručil konkurenční výhodu konkrétnímu dodavateli. Na základě výše uvedeného tedy námitky navrhovatele týkající se reference 1 neshledávám důvodnými.
93. Ohledně dílčí námitky týkající se nevyjádření se Úřadu k prohlášením společností uvedených v bodě 81 tohoto rozhodnutí, je nutné vycházet ze skutečnosti, že podle § 52 správního řádu *„správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Dle § 50 odst. 4 správního řádu *„hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,*

¹⁴ https://kshp.cz/download/pravidla_fotbalu_platna_od_2022_07_01.pdf

¹⁵ Ve správním spise pod položkou č. 41 a 42.

včetně toho, co uvedli účastníci.“ K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48 uvedl: „správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování.“ Úřad tedy neměl povinnost provést všechny navržené důkazy v případě, že jimi měly být prokázány skutečnosti pro skutkový a právní základ zjevně nadbytečné. Dle § 3 správního řádu platí, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z obsahu spisového materiálu jsem nabyl přesvědčení, že provedení důkazů prostřednictvím prohlášení výše specifikovaných společností by na zjištěném skutkovém stavu nic nezměnilo, neboť je v intencích Úřadu, aby si soulad předmětné zadávací podmínky se zákonem posoudil sám. Navíc jednotlivá prohlášení v tomto případě neobsahovala žádné informace, které by přispěly k získání relevantních poznatků týkajících se předmětu veřejné zakázky. Jednalo se pouze o subjektivní stanoviska výše uvedených společností. Dále je nezbytné poukázat na vzájemnou propojenost společností, které poskytly vyjádření, jelikož společnost VYSSPA Sports Technology s.r.o. má stejného jednatele jako navrhovatel, což také snižuje vypovídací hodnotu předloženého prohlášení. Připouštím však, že Úřad pochybil, když se v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil k navrhovatelem předloženým důkazům. Nicméně v této souvislosti připomínám, že rozhodnutí o rozkladu je třeba vnímat v souvislosti s napadeným rozhodnutím, které bylo rozhodnutím o rozkladu potvrzeno. Konstantní judikatura správních soudů totiž vychází z toho, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek¹⁶. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí pochybení podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, jak tomu je v tomto případě.

Reference 2 (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 4)

94. Další námitka navrhovatele v rozkladu směřuje také proti zadávací podmínce týkající se kvalifikačních předpokladů v čl. 7 zadávací dokumentace. Konkrétně navrhovatel rozporuje požadavek na minimálně dvě stavební práce, kdy každá z nich zahrnovala realizaci LED umělého osvětlení ve venkovním prostředí s minimální intenzitou 300 lx. Tento požadavek byl již specifikovaný výše v bodě 20 tohoto rozhodnutí a označený též jako reference 2.
95. Úřad k výše uvedené námitce navrhovatele v bodech 154-157 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že požadavek na minimální intenzitu osvětlení 300 lx je přiměřený, když částí předmětu veřejné zakázky je výměna stávajícího osvětlení za nové LED osvětlení s průměrnou intenzitou 500 lx. K tomu Úřad s odkazem na webovou stránku zabývající se osvětlením domácností a venkovního osvětlení zahrad uvedl, že intenzita 300 lx je zcela běžná pro základní osvětlení v rámci domácnosti, přičemž se tak ze strany zadavatele nemůže jednat o nikterak „složitou“ zadávací podmínku.
96. K požadavku zadavatele na realizaci reference 2 ve venkovním prostředí Úřad uvedl, že i tato část je přiměřená, neboť zadavatel nikterak dané venkovní prostředí nspecifikoval, čímž podmínky reference 2 ještě více rozvolnil. Zároveň Úřad shledal výše uvedený požadavek za důvodný i s ohledem na rozdílnost realizace a fungování osvětlení ve venkovním a ve vnitřním prostředí.

¹⁶ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009–239, ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48 nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

97. Co se týká namítaného počtu dvou referencí 2, ani tento Úřad nepovažoval za nijak excesivní, což odůvodnil tak, že se jedná o minimální počet zaručující opakovanou zkušenost.
98. Navrhovatel v rámci této námítky brojí proti odkazu Úřadu na webové stránky v bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy informace z těchto webových stránek nebyly obsaženy v podkladech rozhodnutí, a z toho důvodu je napadené rozhodnutí dle navrhovatele nezákonné. Navrhovatel zároveň odkazuje na nedůvodnost požadavku na minimální intenzitu osvětlení 300 lx v rámci reference 2 a zároveň nedůvodnost požadavku na venkovní prostředí, když tvrdí, že tímto zadavatel bezdůvodně vyloučil k prokázání kvalifikace mnohá osvětlení vnitřních sportovišť. Jako další dílčí námítku navrhovatel rozporuje také počet referencí 2, když uvádí, že k prokázání zkušenosti plnit veřejnou zakázku postačí i jen jedna referenční stavba. Závěrem navrhovatel namítá, že Úřad opět ignoroval navrhovatelem doložené prohlášení společnosti Česal elektro s.r.o., ze kterého vyplývá nedůvodnost požadavku na venkovní prostředí.
99. S ohledem na to, že podstata námitek je velmi podobná přezkumu zákonnosti reference 1, považuji za nutné nejprve odkázat na obecné shrnutí zákonného rámce nastavení zadávacích podmínek doplněného o informace z odborné literatury a judikatury v bodech 82 až 86 tohoto rozhodnutí, které jistě dopadá i na nyní přezkoumávanou referenci 2. Zároveň je vhodné uvést, že i reference 2 byla formulována s ohledem na ustanovení § 79 odst. 2 písm. a) zákona.
100. Z přílohy technické zprávy týkající se osvětlení vyplývá, že stávající osvětlení bude demontováno, včetně kabeláže na sloupech, přičemž nově bude umístěno celkem 12ks svítidel na každém sloupu, včetně kabeláže.
101. K dílčí námítce vztahující se k intenzitě osvětlení **300 lx**, uvádím následující. Předmětem veřejné zakázky je krom jiného výměna stávajícího osvětlení. Nové LED osvětlení má mít udržovanou intenzitu osvětlení 547 lx, resp. 531 lx, což vyplývá z technické zprávy týkající se osvětlení, která je součástí projektové dokumentace¹⁷. Zadavatel v rámci prokázání referencí 2 však požadoval pouze realizaci LED osvětlení s minimální intenzitou 300 lx, z čehož vyplývá, že opět došlo ze strany zadavatele k rozvolnění soutěže v tomto směru, a tedy k rozšíření možností jednotlivých dodavatelů účastnit se veřejné zakázky. Pokud zadavatel požaduje pro fotbalové hřiště, kde se mají hrát dle slov zadavatele „*nejvyšší možná utkáni FAČR A UEFA*“ průměrnou udržovanou intenzitu osvětlení 539 lx, dá se z toho dovodit, že například pro tréninková hřiště či hřiště na amatérské zápasy či zápasy nižší ligy jistě postačí intenzita osvětlení 300 lx, tedy taková, která naplní podmínky pro bezpečnou viditelnost pro hráče i rozhodčí, avšak není vhodná pro televizní ani on-line přenosy.
102. S ohledem na výše uvedené a na složitost předmětu veřejné zakázky, konkrétně v tomto případě s ohledem na nutnost rovnoměrného osvětlení plochy velkého rozměru, k důvodnosti požadavku na intenzitu osvětlení 300 lx uvádím, že tento je přiměřený. Souhlasím zároveň se závěrem Úřadu o možnosti prokázání referencí 2 i pomocí jiných venkovních sportovišť, než jsou fotbalová hřiště, což značně rozšiřuje okruh možných stavebních prací.
103. Co se týká požadovaného počtu **dvou referencí 2** i tento počet považuji za důvodný a nikterak vybočující, neboť jak bylo uvedeno výše, existuje jistě mnoho venkovních sportovišť, které v posledních 5 letech byly vybudovány či procházely rekonstrukcí, jež zahrnovala realizaci LED

¹⁷ Ve správním spise pod položkou č. 57

umělého osvětlení s minimální intenzitou 300 lx. Pro kvalifikovaného dodavatele by tak neměl být problém daný požadavek splnit. Zároveň opět souhlasím s Úřadem, že v případě, že zadavatel požaduje, aby dodavatelé měli s instalací výše uvedeného osvětlení více zkušeností, tak jednorázová realizace pro tento účel nepostačí.

104. K dílčí námitce rozporující požadavek na **venkovní prostředí** dále považuji za nutné uvést, že každé osvětlení má svá specifika. Ať už se jedná o interiérové osvětlení domácností, komerčních prostor či designové osvětlení zahrad nebo sportovišť. Tato specifika vycházejí zejména z toho, k čemu jsou osvětlované prostory určeny. Venkovní osvětlení musí být uzpůsobeno povětrnostním vlivům jako je déšť, sníh, vítr, změny teplot a tak podobně. Je také nezbytné klást důraz na zajištění bezpečnosti, přičemž je třeba zajistit, aby osvětlení nevedlo k nadměrnému oslňování. Dále je nutné zohlednit energetickou náročnost, zejména s ohledem na rozsah osvětlované plochy. Na základě výše uvedeného mám za to, že požadavek zadavatele na venkovní prostředí v rámci reference 2 je důvodný.
105. V bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že „*doplňuje, že z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že intenzita osvětlení 300 lux je zcela běžná pro základní osvětlení v rámci domácností*“, a zároveň připojil odkaz na internetovou stránku zabývající se příslušným osvětlením. Nutno podotknout, že touto informací Úřad pouze doplnil své odůvodnění pro lepší vysvětlení pojmu intenzita osvětlení, přičemž se snažil přiblížit, co si pod tímto pojmem běžný laik může představit. Jednalo se nikoli o podklad pro vydání rozhodnutí, nýbrž o argumentaci nad rámec odůvodnění. V popsaném postupu Úřadu nelze spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
106. Co se týká navrhovatelem předloženého prohlášení společnosti Česal elektro s.r.o., považuji za nutné odkázat na bod 93 tohoto rozhodnutí. Zde uvádím zákonný rámec podkladů pro vydání rozhodnutí a zároveň judikaturou Nejvyššího správního soudu odůvodněnou možnost správního orgánu zvolit, které důkazy jsou potřebné pro zjištění stavu věci, které jsou nadbytečné. Z obsahu spisového materiálu jsem nabyt přesvědčení, že provedení důkazů prostřednictvím prohlášení společnosti Česal elektro s.r.o. by na zjištěném skutkovém stavu nic nezměnilo, neboť by uvedené prohlášení neobsahovalo žádné informace, které by přispěly k získání relevantních poznatků týkajících se předmětu veřejné zakázky. Navíc je v intencích Úřadu, aby si soulad předmětné zadávací podmínky se zákonem posoudil sám. Jednalo se pouze o subjektivní stanovisko výše uvedené společnosti. Totožně jako v bodě 93 pak odkazují na konstantní judikaturu správních soudů, vycházející z toho, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek¹⁸, přičemž rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí pochybení podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, jak tomu je v tomto případě.
107. Na základě výše uvedeného tedy námitky navrhovatele týkající se reference 2 neshledávám důvodnými.

¹⁸ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009–239, ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48 nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

Stavbyvedoucí (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 5)

108. I námitka č. 5 se týká požadavků technické kvalifikace uvedených v čl. 7.3. zadávací dokumentace a zároveň s tím spojené podmínky v čl. 11. „Hodnocení“. Konkrétně navrhovatel rozporuje v rámci technické kvalifikace bod b), tedy kritéria pro osobu stavbyvedoucího a v rámci hodnocení bod 2 týkající se vyloučení referenčních zakázek, kterými stavbyvedoucí prokazuje splnění technické kvalifikace, z hodnocení. V předmětné zadávací dokumentaci jsou uvedeny tyto podmínky pro osobu stavbyvedoucího:

(1) vysokoškolské nebo středoškolské vzdělání;

(2) min. 5 let praxe v oblasti stavebnictví;

(3) zkušenost s řízením na pozici stavbyvedoucího na alespoň 2 (dvou) dokončených stavbách spočívajících ve výstavbě nebo rekonstrukci pokládky umělého trávníku III. generace certifikovaného FIFA, na hřišti s minimálním rozměrem 4.000 m². Každá ze staveb musí být dokončena v posledních 5 letech před zahájením zadávacího řízení¹⁹.

(4) doklad o autorizaci odpovědné osoby dle Autorizačního zákona, a to pro obor pozemní stavby, případně osvědčení o registraci osoby hostující nebo usazené dle Autorizačního zákona či jiný obdobný doklad vydaný v jiné zemi než v ČR, který v této jiné zemi opravňuje jeho držitele v uvedeném oboru k provádění předmětných činností.

V čl. 11. bodě 2. zadávací dokumentace je pak uvedeno, že „*předmětem hodnocení v rámci tohoto kritéria hodnocení budou referenční zakázky, předložené nad rámec staveb, kterými stavbyvedoucí prokazuje splnění požadavků technické kvalifikace dle čl. 7.3. písm. b) této zadávací dokumentace*“.

109. Úřad se k této námitce vyjádřil v bodech 158-163 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K rozporovanému požadavku na dvě zkušenosti s řízením na pozici stavbyvedoucího specifikované výše uvedl, že tento je přiměřený. Svůj závěr odůvodnil s ohledem na množství staveb s obdobným předmětem plnění, jež zadavatel požaduje k prokázání technické kvalifikace (tj. reference 1), neboť to znamená, že je na relevantním trhu i dostatečné množství kvalifikovaných osob se zkušenostmi na pozici stavbyvedoucího těchto staveb.

110. Požadavky na vzdělání i minimální dobu praxe 5 let u osoby vykonávající činnost stavbyvedoucího shledal Úřad běžnými. K námitce neupřesněného oboru vzdělání dodal, že vzhledem k požadavku na autorizaci stavbyvedoucího dle autorizačního zákona je fakticky dáno, v jakém oboru musí být stavbyvedoucí vzdělán. Dále Úřad neoznačil za zjevně nepřiměřený ani požadavek, aby každá ze staveb byla dokončena v posledních 5 letech, k čemuž konstatoval, že je projevem zájmu zadavatele, aby stavbyvedoucí disponoval co nejnovějšími zkušenostmi. Závěrem svého odůvodnění Úřad k rozporované zadávací podmínce, že ty reference stavbyvedoucího, jimiž je prokazována jeho kvalifikace, jsou vyloučeny z hodnocení, uvedl, že tyto reference „nad rámec“ jsou běžnou praxí a odráží kritérium kvality, kdy kvalitnějším může být dodavatel se zkušenějším stavbyvedoucím.

111. Navrhovatel v rozkladu rozporuje celkový počet dvou referencí stavbyvedoucího a zároveň nezákonnost omezení stáří těchto referencí na 5 let a neodůvodněnost minimálního rozměru

¹⁹ Tento požadavek byl již specifikovaný výše v bodě 25 tohoto rozhodnutí a označený též jako reference stavbyvedoucího.

hřiště 4000 m² u těchto referencí. Dále rozporuje požadavek na minimální dobu 5 let praxe v oblasti stavebnictví, k čemuž uvádí, že z napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakého důvodu není kvalifikovaná osoba s kratší dobou praxe.

112. Navrhovatel u požadavků na stavbyvedoucího dále namítá absenci konkrétního oboru vzdělání, což má dle něj za následek, že se uvedený požadavek nevztahuje k požadovaným stavebním pracím a přímo nesouvisí s předmětem veřejné zakázky. Závěrem tohoto okruhu námitek navrhovatel brojí proti vyloučení referencí stavbyvedoucího z hodnocení. Nemožnost duplicitního využití těchto referencí dle navrhovatele bezdůvodně zaručuje konkurenční výhodu některým dodavatelům. Blíže jsou námítka specifikovány v bodech 25 až 29 tohoto rozhodnutí.
113. Nejprve považuji za nutné konstatovat, že navrhovatelovy námítka jsou stavěny velmi obecně, když zadavatel často nespecifikuje, jaká konkrétní újma mu v důsledku údajně nezákonně nastavených zadávacích podmínek hrozí. K přezkumu reference stavbyvedoucího považuji za nutné opět odkázat na obecné shrnutí zákonného rámce nastavení zadávacích podmínek doplněného o informace z odborné literatury a judikatury v bodech 82 až 86 tohoto rozhodnutí.
114. Konkrétně pak k námitce rozporující **počet dvou referencí** stavbyvedoucího uvádím, že pokud jsem v bodě 90 tohoto rozhodnutí dospěl k závěru, že za posledních 5 let bylo uvedeno do provozu po výstavbě či výměně povrchu minimálně 65 fotbalových hřišť, jejichž UT3G splňuje podmínku certifikace FIFA a zároveň jsou tato hřiště atestována FAČR (což mimochodem není podmínka ani pro referenci 1, ani pro referenci stavbyvedoucího), mám za to, že tyto stavební práce musel někdo řídit z pozice stavbyvedoucího. Počet referencí stavbyvedoucího, kterými by dodavatelé byli schopni prokázat část technické kvalifikace, je tedy v minimálně v řádech desítek. Požadavek na dvě reference stavbyvedoucího tedy nepovažuji za nepřiměřený a plně se ztotožňuji se závěrem Úřadu.
115. K nezákonnosti **omezení stáří referencí** stavbyvedoucího na 5 let považuji za nutné zopakovat, že technická kvalifikace se v nyní projednávaném případě řídí zákonným rámcem ve smyslu § 79 zákona, na který tato výslovně odkazuje. Ustanovení § 79 odst. 2 písm. a) zákona výslovně upravuje možnost prokázání technické kvalifikace předložením seznamu stavebních prací realizovaných během posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení, přičemž tento seznam musí být doložen osvědčeními objednatelů o řádném provedení a dokončení nejvýznamnějších prací. Zákon tedy v tomto případě jasně stanoví časové omezení referencí na dobu pěti let. Ve vztahu k přezkoumávaným referencím stavbyvedoucího se však uplatní ustanovení § 79 odst. 2 písm. c) zákona, které žádné časové omezení pro stáří referencí explicitně nestanoví. Přesto lze analogicky vycházet z ustanovení písm. a) a dovodit, že časové omezení pěti let by mohlo být považováno za přiměřené i v tomto případě. Zadavatel tak postupoval plně v souladu se zákonem. Námitku navrhovatele týkající se stáří referencí tak nepovažuji za důvodnou.
116. Co se týká námítka navrhovatele směřované na nezákonnost reference stavbyvedoucího spočívající v minimálním **rozměru hřiště 4000 m²**, odkazuji plně na závěry učiněné v rámci vypořádání totožné námítka u reference 1 v bodech 82-89 tohoto rozhodnutí. Požadavek na minimální rozměr hřiště nepovažuji tedy, totožně jako u reference 1, za rozporný se zákonem a ani tvrzení navrhovatele, že se nejedná u reference stavbyvedoucího o provádění prací,

nýbrž jejich řízení nemůže tento závěr změnit. Vždy se totiž jedná o posouzení přiměřenosti rozsahu a složitosti požadovaných referenčních prací ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, přičemž nezáleží na tom, zda se posuzují zkušenosti daného dodavatele či zkušenosti s řízením těchto prací z pozice stavbyvedoucího. S ohledem na výše uvedené ani tuto dílčí námitku nepovažuji za důvodnou.

117. Požadavek na osobu stavbyvedoucího s **minimální dobou praxe 5 let** v oblasti stavebnictví je dalším rozporovaným kritériem ze strany navrhovatele. Opětovně považuji za nutné uvést, že navrhovatel nikde neuvedl, v čem by měl být tento požadavek konkrétně diskriminační či rozporný se zákonem. Pokud se jedná o to, že požadavek na kratší dobu praxe by otevřel soutěž více dodavatelům, kteří mají méně zkušené stavbyvedoucí, považuji za nutné odkázat na výše zmíněné rozhodnutí Úřadu v bodě 85 týkající se nedůvodnosti i nezbytnosti maximálního otevření hospodářské soutěže co nejvíce dodavatelům v případě, že je zachována rozumná a očekávaná míra hospodářské soutěže s ohledem na předmět veřejné zakázky, což v daném případě, s ohledem na podání 4 nabídek, byla. V nyní projednávaném případě požadavek na minimální dobu praxe stavbyvedoucího sledoval jediný cíl, a to řízení stavebních prací veřejné zakázky kvalifikovaným stavbyvedoucím, který má již jisté zkušenosti v oboru, což se odrazí na kvalitě provedených prací. Navíc i z autorizačního zákona²⁰ vyplývá podmínka nutné odborné praxe pro získání autorizace v délce 3 nebo 5 let, s ohledem na dosažené vzdělání, což také koresponduje s výše uvedeným požadavkem zadavatele. Je rovněž nutné souhlasit s Úřadem, že výše uvedený požadavek nelze považovat za nepřiměřený, neboť je zcela obvyklý v kontextu veřejných zakázek na stavební práce určité složitosti. V projednávaném případě to platí zejména s ohledem na nezbytnost atestace FAČR a certifikace FIFA. S ohledem na výše uvedené požadavek na osobu stavbyvedoucího s minimální dobou praxe 5 let považuji za důvodný a v souladu se zákonem.
118. **Absence** konkrétního **oboru vzdělání** je dalším rozporovaným požadavkem na osobu stavbyvedoucího ze strany navrhovatele. Jak vyplývá z bodu 108 tohoto rozhodnutí, mezi požadavky na osobu stavbyvedoucího zařadil zadavatel také vysokoškolské nebo středoškolské vzdělání. Navrhovatel se opírá o rozhodnutí Úřadu sp. zn. ÚOHS-S0294/2020/VZ ze dne 14. 10. 2020. Ve výše zmíněném rozhodnutí však zadavatel stanovil pouze požadavek na vysokoškolské vzdělání u osoby stavbyvedoucího, přičemž Úřad k tomu konstatoval následující: *„V šetřeném případě by tedy zadavatel mohl uvažovat o požadavku na dosažené vzdělání nad rámec autorizačního zákona, tzn. požadovat u osoby stavbyvedoucího – vedoucího stavby vysokoškolské vzdělání, přestože podle autorizačního zákona postačuje vzdělání středoškolské, avšak pouze v případě, že by požadavek na vyšší úroveň vzdělání primárně souvisel s předmětem veřejné zakázky, tedy s poskytováním stavebních prací a odpovídal by jeho rozsahu a složitosti.(...) V souvislosti s výše uvedeným tedy Úřad dospěl k závěru, že takto stanovené kritérium technické kvalifikace, které zadavatel vymezil požadavkem na vysokoškolské vzdělání bez další bližší specifikace, zadavateli nemohlo zaručovat výběr pouze z dodavatelů, kteří by byli lépe kvalifikovanými pro plnění předmětu veřejné zakázky, resp. kteří by zadavateli přinesli ‚přidanou hodnotu‘ oproti těm dodavatelům, kteří by jej nesplňovali, a nevztahuje se tedy k poskytovaným stavebním pracím. Takto*

²⁰ § 8 odst. 6 autorizačního zákona

stanovené kritérium tak nemá vazbu na předmět veřejné zakázky a nemá žádné objektivní opodstatnění.“

119. V nyní projednávaném případě však nastala jiná situace, než je nastíněná výše v rámci odkazovaného rozhodnutí. Zadavatel nyní stanovil požadavek na středoškolské či vysokoškolské vzdělání, přičemž dále požadoval „*doklad o autorizaci odpovědné osoby dle Autorizačního zákona, a to pro obor pozemní stavby*“. Není pochyb, že se požadavek na vzdělání nutně pojí s požadavkem na doklad o autorizaci dle zákona č. 360/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**autorizační zákon**“). Tyto podmínky zadavatele vztahující se k osobě stavbyvedoucího tedy není možné vykládat odděleně, nýbrž ve vzájemné souvislosti. Získání dokladu o autorizaci dle autorizačního zákona nutně předchází vzdělání, a to buď středoškolské či vysokoškolské v oboru pozemní stavby, a tak je i potřeba výše uvedené požadavky zadavatele vykládat. Z výše uvedeného tedy jasně vyplývá, že k prokázání kvalifikace stavbyvedoucího postačovalo, jak je stanoveno v § 8 odst. 2 písm. c) autorizačního zákona, vysokoškolské vzdělání získané studiem ve studijním oboru v oblasti pozemní stavby nebo příbuzném studijním oboru, v bakalářském studijním programu nebo magisterském studijním programu, anebo střední či vyšší odborné vzdělání obdobného studijního směru. Zadavatel tak postupoval zcela v intencích autorizačního zákona, když připustil získání požadovaného dokladu o autorizaci dosažením středoškolského či vysokoškolského vzdělání pro obor pozemní stavby a na rozdíl od výše odkazovaného rozhodnutí nepožadoval po stavbyvedoucím dosažené vzdělání nad rámec autorizačního zákona. Ani tuto dílčí námitku navrhovatele tedy neshledávám důvodnou.
120. K dílčí námitce upozorňující na bezdůvodné zaručení konkurenční výhody dodavatelům, kteří disponují referencemi na stavební práce v maximálním rozsahu, z důvodu **vyločení referencí stavbyvedoucího z hodnocení**, uvádím následující. Je rozdíl mezi nastavením kritérií technické kvalifikace, která má zajistit, aby se do zadávacího řízení přihlásili kvalifikovaní dodavatelé a nastavením podmínek hodnocení nabídek jednotlivých dodavatelů. Zatímco technická kvalifikace slouží k ověření způsobilosti uchazečů, hodnocení nabídek má za cíl vybrat z těchto kvalifikovaných dodavatelů toho nejvhodnějšího na základě srovnání předložených nabídek a kritéria ekonomické výhodnosti. Lépe řečeno, technická kvalifikace má zaručit jistý „*minimální standard*“ kvalifikovaných dodavatelů, přičemž v rámci hodnocení je již potřeba bonifikovat další zkušenosti těchto dodavatelů za účelem výběru ekonomicky nejvýhodnější nabídky. V případě, kdy by si zadavatel nyní přezkoumávanou podmínku v čl. 11 zadávací dokumentace nevyhradil, nastala by situace, kdy by dodavatelé dodali v rámci hodnocení dvě reference, kterými již prokazovali technickou kvalifikaci stavbyvedoucího. Došlo by tak jen k „*umělému*“ snížení počtu požadovaných hodnocených referencí, přičemž by nastala totožná situace jako v případě stanovení předmětného požadavku, a to, že by stejně v rámci hodnocení rozhodovaly reference „*nad rámec*“. Nelze tedy souhlasit s navrhovatelem, že by nastavení nyní posuzované podmínky bezdůvodně zaručilo konkurenční výhodu některým dodavatelům. Zároveň však je potřeba souhlasit s Úřadem, že vyloučení referencí stavbyvedoucího z hodnocení je běžnou praxí v rámci zadávání veřejných zakázek. Oddělení referenčních zakázek sloužících k prokazování kvalifikace a referencí, které se zohledňují při hodnocení, má zároveň i svůj praktický význam. Pokud by totiž zadavatel reference stavbyvedoucího, jimiž je prokazována kvalifikace, nevyločil z hodnocení, měl by omezené

možnosti při objasňování či doplňování kvalifikace s ohledem na aplikaci § 46 odst. 2 zákona. Navrhovatelova námitka tak nemůže z výše uvedených důvodů obstát.

121. Na základě výše uvedeného tedy námitky navrhovatele týkající se reference stavbyvedoucího neshledávám důvodnými.

Změna stavbyvedoucího (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 6)

122. Další navrhovatelem namítaná skutečnost směřovala proti čl. 10.3. smlouvy o dílo, blíže specifikovanému v bodě 4 tohoto rozhodnutí, týkající se oprávnění zadavatele odmítnout nového stavbyvedoucího.

123. Úřad k uvedené námitce navrhovatele v bodech 164-165 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„přestože zadavatel výslovně neuvedl povinnost odmítnout stavbyvedoucího, nelze mu tuto skutečnost vykládat k tíži, neboť se nedopustil žádného pochybení dle zákona, přičemž pokud by neproškolenou osobu na pozici stavbyvedoucího přijal bez dalšího, mělo by to negativní dopad právě pro zadavatele, neboť by neměl jistotu, že realizace předmětné veřejné zakázky bude řádně a včas dokončena“*.

124. Navrhovatel v rozkladu namítá, že zadavatel nedostatečně zajistil, aby zkušená osoba stavbyvedoucího plnila po celou dobu plnění veřejné zakázky svou funkci.

125. K výše uvedené námitce navrhovatele považuji za nutné nejprve citovat celé ustanovení čl. 10.3. smlouvy o dílo.

„V případě změny osoby stavbyvedoucího musí být tato skutečnost bezodkladně uvedena ve stavebním deníku, přičemž takováto změna podléhá vždy předchozímu souhlasu Objednatele. Objednatel se zavazuje souhlas se změnou osoby stavbyvedoucího bezdůvodně neodepřít s tím, že k návrhu nové osoby stavbyvedoucího je Objednatel povinen vyjádřit se ve lhůtě tří (3) pracovních dnů poté, kdy mu bude ze strany Zhotovitele předložena identifikace nově navrhované osoby; Objednatel je oprávněn odepřít souhlas se změnou osoby hlavního stavbyvedoucího z důvodu, že tato osoba nespĺňuje kvalifikaci minimálně v rozsahu, v jakém byla požadována v zadávací dokumentaci k Veřejné zakázce, a že tato osoba není schopna prokázat srovnatelnou úroveň hodnocení zkušeností osoby stavbyvedoucího, jehož zkušenosti a spokojenost s jejím plněním podléhaly hodnocení v rámci zadávacího řízení na Veřejnou zakázku. V případě, že Objednatel souhlas se změnou osoby hlavního stavbyvedoucího důvodně odepře, je Zhotovitel povinen předložit Objednateli návrh nové osoby, a to ve lhůtě pěti (5) pracovních dnů poté, kdy byl souhlas se změnou osoby hlavního stavbyvedoucího Objednatelem důvodně odepřen.“

126. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě, kdy by dodavatel chtěl či byl nucen učinit v průběhu plnění veřejné zakázky změnu v osobě stavbyvedoucího, podléhá tato změna vždy souhlasu zadavatele. Souhlas bude udělen, pokud tato osoba splní kvalifikaci minimálně v takovém rozsahu, v jakém byla požadována zadávací dokumentací, a zároveň pokud tato osoba bude schopna prokázat srovnatelnou úroveň hodnocení zkušeností předchozí osoby stavbyvedoucího, jehož zkušenosti a spokojenost s jejím plněním podléhaly hodnocení v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku. V opačném případě zadavatel souhlas se změnou osoby stavbyvedoucího odepře. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zadavatel umožnil ve smlouvě o dílo změnu osoby stavbyvedoucího, ale pouze v případě, že nový stavbyvedoucí splní totožné podmínky, které naplnil předchozí stavbyvedoucí. Nikdy by se tak nemělo stát,

že by stavbu vedl stavbyvedoucí, který výše uvedené požadavky nespĺňuje. Úřad tak v rámci napadeného rozhodnutí posoudil výše uvedenou námitku správně. S ohledem na výše uvedené tedy nelze souhlasit s námitkou navrhovatele, že zadavatel nedostatečně zajistil, aby zkušená osoba stavbyvedoucího plnila po celou dobu plnění veřejné zakázky svou funkci.

127. S ohledem na výše uvedené nepovažuji ani námitku č. 6 za důvodnou.

Nabídková cena (Úřadem označeno jako námitka č. 8)

128. Další oblastí, kterou navrhovatel sporuje, jsou dílčí kritéria pro hodnocení nabídek uvedená v čl. 11 zadávací dokumentace. Konkrétně pak v rámci kritéria nabídková cena s váhou 45 % rozporuje stanovení minimální výše nabídkové ceny pro účely hodnocení.

129. Úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 170-175 vyhradil proti postupu zadavatele, který v rámci hodnocení nabídkové ceny s váhou 45 % určil spodní hranici nabídkové ceny, neboť takovéto „ohraničení“ bylo dle Úřadu proti smyslu daného cenového kritéria, kterým je právě dosažení co nejnižší nabídkové ceny. Postup zadavatele v tomto smyslu tak Úřad nepovažoval za vhodný a zákonný, a předmětnou zadávací podmínku pokládal v zásadě za nežádoucí. Nicméně Úřad nepřistoupil ke zrušení zadávacího řízení, neboť s ohledem na zásadu přiměřenosti toto pochybení, jež reálně znamenalo zanedbatelný zásah do sféry dotčených subjektů, nebylo možno považovat za pochybení takové intenzity, aby nezbytně směřovalo ke zrušení celého zadávacího řízení.

130. Navrhovatel v rozkladu rozporuje absurdní závěr Úřadu, že hodnoticí kritérium nabídkové ceny, jehož součástí je stanovení minimální nabídkové ceny pro účely hodnocení nabídek, je sice v rozporu se zákonem, ale nevede k uložení nápravného opatření.

131. V čl. 11 bodě 1. zadávací dokumentace zadavatel stanovil, že v případě, kdy účastník zadávacího řízení uvede ve své nabídce nižší nabídkovou cenu než 13 134 354 Kč bez DPH, v rámci hodnocení bude zohledněna a účastníkovi započítána nabídková cena výše uvedená. Úřad správně tuto podmínku zadavatele shledal s ohledem na „ohraničení“ nabídkové ceny pro účely hodnocení proti smyslu daného cenového kritéria, kterým je právě dosažení co nejnižší nabídkové ceny, za nevhodnou a v zásadě za nežádoucí.

132. Obecně by tedy bylo namístě aplikovat § 263 odst. 3 zákona a uložit zadavateli nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení. V tomto ohledu je však třeba vzít v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, sp. zn. 10 As 23/2021, poskytující možnost uplatnění přiměřenostních úvah ve vztahu k výše uvedenému poměrně striktnímu ustanovení zákona. V tomto směru se ztotožňuji se závěry napadeného rozhodnutí obsaženými v bodech 170-175, přičemž považuji za nutné zopakovat, že k danému účelu spíše slouží institut mimořádně nízké nabídkové ceny, ačkoliv nelze vyloučit, že zejména u veřejných zakázek na služby nemůže mít nejnižší hodnocená nabídková cena své opodstatnění. Zároveň mám za to, že mohou nastat situace, kdy je zadávací podmínka shledána nezákonnou, ale není namístě uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení. V rámci úvah o uložení nápravných opatření je tak nutné odstranit přepjatý formalismus v rozhodovací praxi Úřadu a je také potřeba rozhodovat racionálně za účelem nutnosti zamezit obstrukčním návrhům, kdy by pro sebemenší pochybení zadavatele bez reálného dopadu na dodavatele či relevantní soutěžní prostředí o danou veřejnou zakázku byla rušena zadávací řízení. Na každý

jednotlivý případ je potřeba pohlížet vždy komplexně a posuzovat i reálný dopad eventuálního pochybení zadavatele.

133. Na základě výše uvedeného mám za to, že byť ze strany zadavatele došlo ke stanovení nevhodné zadávací podmínky, je třeba celou situaci posoudit individuálně a s ohledem na zadávací řízení jako celek. V nyní projednávané věci je potřeba zejména vyzdvihnout skutečnost, že s nabídnutím nižší nabídkové ceny nebylo spojeno vyloučení účastníka zadávacího řízení. Zároveň je vhodné zmínit, že nabídková cena měla stanovenou váhu pro hodnocení nabídek pouze ve výši 45 %, což samo o sobě dokládá, že zadavatel klade větší důraz na kvalitu provedených prací než na výši nabídkové ceny. Další skutečností, jež je podstatné zmínit, je, že zadavatel obdržel celkem 4 nabídky. Pouze jedna z nich však obsahovala nabídkovou cenu nižší, než byla minimální cena pro účely hodnocení stanovená zadavatelem, a to pouze o 0,24 Kč, což nemohlo mít v rámci hodnocení žádný vliv ani způsobit újmu dodavateli, který tuto nabídku podal. Další nabídky poté převyšovaly uvedenou minimální nabídkovou cenu o více než milion korun. V neposlední řadě je třeba také zohlednit specifičnost veřejné zakázky jako celku, zejména s ohledem na nutnost naplnění podmínek pro získání atestace ze strany FAČR a certifikace FIFA. Z výše uvedených důvodů mám za to, že stanovení minimální nabídkové ceny pro účely hodnocení v nyní projednávaném případě vzhledem ke specifickým okolnostem daného případu nemohlo ohrozit zájmy chráněné zákonem a bylo by tedy přehnaně přísné rušit v tomto případě zadávací řízení na veřejnou zakázku. S ohledem na výše uvedené souhlasím se závěrem napadeného rozhodnutí, že nápravné opatření podle § 263 odst. 3 zákona by bylo zjevně nepřiměřené případnému zjištěnému pochybení zadavatele.
134. Co se týká navrhovatelem rozporovaného bodu 174 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zde je potřeba souhlasit s navrhovatelem, že výslovně v návrhu uvedl, že by byl schopen nabídnout v zadávacím řízení nižší nabídkovou cenu, přičemž v důsledku stanovených zadávacích podmínek k podání nabídky nepřistoupil. Ovšem již z pohledu na veškeré navrhovatelem namítané skutečnosti v rámci celého správního řízení se jeví jeho argumentace jako účelová. Pokud by měl navrhovatel skutečný zájem účastnit se plnění veřejné zakázky, nepochybně by tak učinil. Navíc navrhovatel nikde ani přibližně neuvedl, v jaké finanční rovině se hodlal alespoň zhruba při stanovení nabídkové ceny pohybovat. Bylo by pouze spekulací, zda by jeho nabídka oproti minimální výši hodnocené ceny stanovené zadavatelem byla nižší jen o zanedbatelnou částku (jako jiná zmíněná nabídka nižší o 0,24 Kč), nebo by se jednalo o podstatnější rozdíl. Tím se navrhovatelova námitka jeví jako čistě spekulativní.
135. S ohledem na výše uvedené skutečnosti ani námitku rozporující nabídkovou cenu neshledávám důvodnou.

Dotazník spokojenosti (Úřadem v napadeném rozhodnutí označen jako námitka č. 9)

136. Dalším navrhovatelem sporovaným bodem hodnocení je dílčí kritérium spokojenost objednatelů s výkonem činností osoby stavbyvedoucího s váhou 35 %. Toto kritérium bude hodnoceno na základě vyplněných dotazníků spokojenosti, jejichž vzor tvoří přílohu č. 10 zadávací dokumentace²¹. Hodnocena bude spokojenost objednatelů s výkonem činností osoby

²¹ Ve správním spise k nalezení jako příloha pod položkou č. 12.

stavbyvedoucího při realizaci následujících typů referenčních zakázek, na kterých se člen realizačního týmu podílel v požadované (či obdobné) pozici:

a) Stavební práce, spočívající ve výstavbě nebo rekonstrukci pokládky umělého trávníku III. generace certifikovaného FIFA, na hřišti s minimálním rozměrem 4.000 m². Maximální počet stavebních prací, za něž dodavatel získá body je 10.

b) Stavební práce, spočívající ve výstavbě, opravě nebo rekonstrukci fotbalového hřiště, zahrnující pokládku umělého trávníku III. generace, včetně zajištění certifikace FIFA QUALITY. Maximální počet stavebních prací, za něž dodavatel získá body je 5.

137. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí k namítané nesrozumitelnosti formulací obsažených v dotazníku spokojenosti konstatoval, že z jeho pohledu jsou kritéria v rámci dotazníku formulována jasně, jednoduše a stručně, a to i s určitou mírou obecnosti. Délku lhůty pro podání nabídek, která činila původně 28 kalendářních dní, považoval Úřad ve vztahu k zajištění vyplnění dotazníků, tj. kontaktování daného objednatele a z jeho strany vyplnění ne zcela obsahově rozsáhlého dotazníku, za lhůtu dostatečnou.
138. Navrhovatel v rozkladu namítá, že dotazníky spokojenosti jsou nejasné a neurčité. Zároveň konstatoval, že zajištění certifikace UT3G nesouvisí s činností stavbyvedoucího, takže pokud nastal při provádění díla, jež má být součástí reference stavbyvedoucího, problém s certifikací, může to ovlivnit hodnocení stavbyvedoucího u objednatelů v dotazníku spokojenosti. Úřad se dále dle navrhovatele v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s předloženými důkazy navrhovatele v podobě vyjádření společností MARHOLD a.s. a TERTOMA, s.r.o., které jsou odbornými osobami ve stavebnictví. Zároveň navrhovatel konstatuje nepřiměřenost lhůty pro podání nabídek, když uvádí, že v případě obcí a měst může vyplnění dotazníku spokojenosti podléhat schvalovacímu řízení a souhlasu, což může trvat delší dobu. Další dílčí námitkou navrhovatele je, že zadavatel bezdůvodně připustil prokázání kvalifikace a spokojenosti objednatelů stavbyvedoucího, který řídil každou z referenčních staveb i jen krátkou dobu.
139. K namítané nejasnosti a neurčitosti dotazníku spokojenosti prvně uvádím, že navrhovatel v rozkladu neuvedl žádné konkrétní nejasnosti ani nejednoznačnosti výše uvedeného dotazníku. Snad jen to, že případné problémy se zajištěním certifikace mohou ovlivnit hodnocení objednatelů, ač předmětná certifikace nesouvisí s činností stavbyvedoucího. Dotazník krom obecných identifikačních údajů o referenční zakázce a pokynů k jeho vyplnění obsahuje 4 okruhy hodnocení, které se však hodnotí pouze úrovní spokojenosti vyjádřené v bodech či slovy ANO/NE. Po prostudování obsahu dotazníku mám za to, že je třeba souhlasit se závěrem Úřadu v bodech 177-178 napadeného rozhodnutí, neboť jsem neshledal žádné nejasnosti ani nesrozumitelnosti. V pokynech k vyplnění dotazníků je vždy navíc uvedeno, že předmětem hodnocení je spokojenost s činností osoby (myšleno stavbyvedoucího) ve sledovaném aspektu. Nelze tedy přisvědčit navrhovateli, že by případný problém s certifikací měl či mohl nějak ovlivnit hodnocení objednatelů s osobou stavbyvedoucího. Využití dotazníků spokojenosti není ničím neobvyklým v rámci zadávání veřejné zakázky. Při stanovení tohoto požadavku je však třeba zkoumat, zda není kladena dotazníkem nepřiměřená překážka pro potenciální dodavatele. Taková situace však v řešeném případě nenastala, neboť dotazník je jednoduchý, srozumitelný a krátký na vyplnění, a nelze tak shledat, že by takový požadavek jakkoliv omezil hospodářskou soutěž.

140. Co se týká navrhovatelem předloženého prohlášení společností MARHOLD a.s. a TERTOMA, s.r.o., považuji za nutné odkázat na bod 93 tohoto rozhodnutí. Zde uvádím zákonný rámec podkladů pro vydání rozhodnutí a zároveň judikaturou Nejvyššího správního soudu odůvodněnou možnost správního orgánu zvolit, které důkazy jsou potřebné pro zjištění stavu věci a které jsou nadbytečné. Z obsahu spisového materiálu jsem nabyl přesvědčení, že provedení důkazů prostřednictvím prohlášení společností MARHOLD a.s. a TERTOMA, s.r.o., by na zjištěném skutkovém stavu nic nezměnilo, neboť je v intencích Úřadu, aby si soulad předmětného dotazníku spokojenosti se zákonem, či jeho případné nejasnosti posoudil sám. Navíc výše uvedené prohlášení neobsahovalo žádné informace, které by přispěly k získání relevantních poznatků týkajících se předmětu veřejné zakázky. Jednalo se pouze o subjektivní stanoviska výše uvedených společností.
141. K namítané nepřiměřenosti lhůty pro podání nabídek je potřeba nejprve uvést, že původní lhůta pro podání nabídek činila 28 dní, přičemž po změně zadávací dokumentace ze strany zadavatele dosáhla tato lhůta délky 50 dní. Nutno také podotknout, že v případě, že by měl některý z účastníků zadávacího řízení problém se včasným odevzdáním vyplněných dotazníků spokojenosti s ohledem na dlouhý schvalovací proces u jednotlivých dodavatelů, mohl požádat zadavatele o prodloužení lhůty pro podání nabídek, což se však v nyní projednávaném případě nestalo. S ohledem na výše uvedené ani v případě délky lhůty pro podání nabídek neshledávám nezákonnost a plně souhlasím s tvrzením Úřadu, že tato byla dostatečná.
142. K další navrhovatelem namítané skutečnosti, že zadavatel bezdůvodně připustil prokázání kvalifikace a spokojenosti objednatelů stavbyvedoucím, který řídil každou z referenčních staveb i jen krátkou dobu, uvádím následující. Zadavatel v dotazníku spokojenosti neuvedl konkrétní požadavek na minimální délku řízení stavby příslušným stavbyvedoucím, a proto lze souhlasit s navrhovatelem, že k prokázání kvalifikace a spokojenosti objednatelů mohla postačovat i kratší doba. Tuto okolnost však nelze přičítat k tíži jednotlivým dodavatelům, neboť to byl právě zadavatel, kdo takovou možnost připustil, a je tedy povinen nést s tím spojená rizika.
143. Na základě výše uvedeného tedy námitky navrhovatele týkající se dotazníku spokojenosti neshledávám důvodnými.
- Celkový počet referencí a kritéria hodnocení (Úřadem v napadeném rozhodnutí označeno jako námitka č. 1)*
144. Závěrem tohoto rozhodnutí považuji za nutné vypořádat se také s námitkou nezákonnosti celkového počtu referencí, stanovení celkového možného počtu stavebních prací v rámci hodnocení a zároveň s odkazem na rozhodnutí sp.zn. ÚOHS-R0101/2021/VZ ze dne 3. 8. 2021, č. j. ÚOHS- 20522/2021/163/VVá, (dále jen „**odkazované rozhodnutí**“) na které odkazuje navrhovatel v průběhu rozkladu hned několikrát.
145. Zadavatel v rámci technické kvalifikace požadoval celkem čtyři reference 1, dvě reference 2 a dvě reference stavbyvedoucího. Celkem tedy osm referencí k prokázání technické kvalifikace. V rámci hodnocení pak zadavatel uvedl, že maximální počet stavebních prací při hodnocení je patnáct, z toho deset je stavebních prací spočívajících v pokládce UT3G certifikovaného FIFA a pět zahrnujících pokládku UT3G včetně zajištění certifikace FIFA QUALITY.

146. Úřad se k počtu referencí 1 a 2 vyjádřil v bodech 141 a 142 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že „(...) nepřiměřenost množství požadovaných referencí nelze dovozovat toliko s odkazem na součet všech požadovaných referencí (a tvrzenou jednoduchost, resp. běžnost předmětu plnění), jedná-li se o součet několika rozdílných referencí prokazujících realizaci různých činností/stavebních prací. Vždy je třeba se v této souvislosti posoudit jednotlivé reference vč. jejich požadovaného počtu (...).“ Dle Úřadu byla tedy námitka týkající se celkového počtu referencí nedůvodná.
147. Navrhovatel v rozkladu namítá nezákonnost celkového počtu referencí k prokázání technické kvalifikace ve vzájemné kombinaci. Zároveň navrhovatel namítá, že zadavatel požadoval velké množství stavebních prací, za které lze získat body se zásadním vlivem na hodnocení, které omezuje hospodářskou soutěž.
148. Z navrhovatelem odkazovaného rozhodnutí vyplývá, že je třeba při přezkumu podmínek zadavatele v zadávacím řízení posuzovat, zejména přiměřenost požadavků zadavatele ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, objektivnost odůvodnění kvalifikačních požadavků a v neposlední řadě i jejich dopad na hospodářskou soutěž. V rámci odkazovaného rozhodnutí došlo k situaci, kdy Úřad dostatečně nezdůvodnil závěry týkající se zákonnosti a odůvodněnosti kritérií technické kvalifikace, stejně jako závěry týkající se přiměřenosti těchto kritérií ve vztahu k předmětu veřejné zakázky. Tím Úřad zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou nešlo odstranit jinak než vrácením věci Úřadu k novému projednání.
149. V nyní projednávaném případě nastala však situace zcela odlišná. Nejprve považuji za nutné uvést, že každý jednotlivý případ je potřeba posuzovat individuálně s ohledem na všechna specifika mu daná. Úřad se v napadeném rozhodnutí správně a poměrně detailně zabýval jednotlivými druhy referenčních zakázek zvlášť. Navíc i v tomto rozhodnutí byly doplněny některé úvahy svědčící o zákonnosti a přiměřenosti jednotlivých referencí, na které je třeba odkázat (viz odůvodnění k referencím 1, 2 a referencím stavbyvedoucího). Co se týká **celkového** přezkumu z hlediska **počtu referencí**, s ohledem na již výše dovozený, poměrně vysoce specializovaný předmět veřejné zakázky, je požadavek na 8 referenčních staveb prokazující celkem tři okruhy technické kvalifikace přiměřený a plní účel prokázání technické kvalifikace dodavateli. Nelze konstatovat, že by zadávací dokumentace z komplexního pohledu obsahovala neúměrné požadavky na kvalifikaci jednotlivých dodavatelů. Navíc je třeba zohlednit také možnost prokázání více požadavků (resp. okruhů) na technickou kvalifikaci jednou referenční zakázkou, neboť tato možnost není v zadávací dokumentaci vyloučena, a může tak značně snížit počet referenčních staveb realizovaných dodavatelem. Konkrétně lze také zohlednit, že pro prokázání kvalifikace ve dvou ze tří okruhů (reference 2 a reference stavbyvedoucího) postačovaly pouze dvě reference, což je jistě legitimní, neboť se jedná o minimální počet při požadavku na opakovanou zkušenost jednotlivých dodavatelů. Z tohoto důvodu pak lze uvést, že zadavatelem požadovaný celkový počet referenčních staveb pro účely prokázání technické kvalifikace není nepřiměřený a současně netvoří bezdůvodnou překážku v účasti v zadávacím řízení.
150. Ve vztahu k údajnému velkému objemu stavebních prací, za které lze v rámci hodnocení získat body, považuji za nezbytné zdůraznit, že v rámci hodnocení je třeba vybrat již z kvalifikovaných dodavatelů toho nejlepšího. Proto je při nastavování podmínek hodnocení vhodné rozšířit rámec relevantních hodnocených referenčních zakázek tak, aby byly zohledněny skutečné

zkušenosti dodavatelů s plněním obdobným předmětu veřejné zakázky. Při tomto přezkumu je třeba brát v potaz také skutečnost, že zadavatel v rámci hodnocení zohlední maximálně 10 stavebních prací, spočívajících ve výstavbě, opravě nebo rekonstrukci pokládky umělého trávniku na hřišti s minimálním rozměrem o více než polovinu menším, než je rozměr hřiště v rámci nyní šetřené veřejné zakázky. Zároveň u zbylých maximálně 5 referenčních staveb nehraje velikost fotbalového hřiště žádnou roli, důležité je pro zadavatele pouze, zda se jednalo o výstavbu, opravu nebo rekonstrukci fotbalového hřiště, zahrnující pokládku UT3G včetně zajištění certifikace FIFA QUALITY. Lze tedy shrnout, že zadavatel se, navzdory poměrně vysokému maximálnímu počtu hodnocených referenčních staveb, snažil omezit podmínky těchto staveb na nezbytné minimum, které považoval za potřebné. Zároveň šlo o maximální hodnocené počty referenčních staveb tohoto hodnotícího kritéria, jeho naplnění nebylo tedy pro kvalifikované dodavatele nijak závazné ani povinné. Celkovou horní hranici maximálně 15 hodnocených stavebních prací tedy nepovažuji s ohledem na výše uvedené za nepřiměřenou.

151. Z výše uvedených důvodů tedy uvádím, že navrhovatelem odkazované rozhodnutí nedopadá na nyní šetřenou veřejnou zakázku, neboť v nyní projednávaném případě nedošlo k excesivnímu stanovení referenčních zakázek v rámci požadavku na splnění podmínek účasti a ani při stanovení maximálního počtu stavebních prací pro účely hodnocení. V rámci komplexního přezkumu jsem shledal, že se jednalo o důvodné a přiměřené požadavky zadavatele s ohledem na předmět veřejné zakázky nenarušující hospodářskou soutěž. Ani tuto námitku navrhovatele tak neshledávám důvodnou.

VI. Závěr

152. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí, jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, přičemž jsem napadené rozhodnutí shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení správně přezkoumal všechny námitky navrhovatele, uvedl a srozumitelně odůvodnil úvahy, na jejichž základě dospěl k závěrům rozhodnutí, uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.
153. Na základě výše uvedeného jsem shledal, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když návrh navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 265 písm. a) zákona zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. PROLEMAX s.r.o., se sídlem Skladová 2438/6, 326 00 Plzeň
2. statutární město Plzeň, se sídlem náměstí Republiky 1/1, 301 00 Plzeň

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy